

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

	Σελ.
Εἰσαγωγή	2
Περὶ Γραμμάτων	4
Μεταβολὴ γραμμάτων	6
- Ἐναλλαγὴ φωνηέντων.	6
- Μετάθεσις γραμμάτων	11
- Προσθήκη καὶ ἀποβολὴ γραμμάτων.	11
- Διαίρεσις, κρᾶσις καὶ συνίζησις τῶν φωνηέντων	15
- Περὶ ποσότητος συλλαβῶν	16
Πρώτη κλίσις	19
Δευτέρα κλίσις	21
Τρίτη κλίσις	22
Προσχηματισμοί	24
Ἀνώμαλα ὀνόματα	26
Περὶ ἐπιθέτων	28
Παραθετικά	30
Ἀνώμαλα παραθετικά	30
Περὶ ἀντωνυμιῶν	31
Περὶ ἀριθμητικῶν ὀνομάτων	34
Περὶ ῥήματος	35
- Αὔξησις καὶ ἀναδιπλασιασμός	35
- Ἰδιάζοντες ῥηματικοὶ σχηματισμοί	38
- Σχηματισμός τῶν ἐγκλίσεων	39
- Σχηματισμός τῶν χρόνων	40
- Προσωπικαὶ καταλήξεις	43
- Διάλυσις, συναίρεσις, ἐπέκτασις	45
- Ῥήματα εἰς μι	48
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	53

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Εισαγωγή

§. 1. Ἡ διάλεκτος, ἐν ἣ ἔγράφησαν τὰ ὀμηρικὰ ἔπη ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα ταῦτα παρήχθησαν, ἰωνική, καὶ πρὸς διάκρισιν τῆς μεταγενεστέρας ἰωνικῆς διαλέκτου, ἐν ἣ ἔγραψεν ὁ Ἡρόδοτος, νέας ἰωνικῆς καλουμένης, λέγεται ἀρχαία ἰωνική. Ἐκ δὲ τοῦ εἴδους τῆς ποιήσεως, εἰς ὃ ἀνάγονται τὰ ὀμηρικὰ ποιήματα, καλεῖται ἡ αὐτὴ διάλεκτος καὶ ἐπική, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ ὀνομάζεται ἐνίοτε καὶ ὀμηρικὴ διάλεκτος.

§. 2. Ὁ θεμελιώδης χαρακτῆρ τῆς διαλέκτου ταύτης εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν φωνηέντων, ἡ μαλακότης, ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ ῥυθμικὴ εὐφωνία τῶν σχηματισμῶν καὶ συνδυασμῶν τῶν λέξεων: θεάων, θεοῖο, ἱεροῖο δόμοιο, ἀργυρέοιο βιοῖο, ἠῦκόμοιο, ἠελίοιο-δῖω, νέηαι, ἦϊε, νοεούση, καλεοίμην, δηϊόωεν, ἐπιέλπεο, κυανέησι, ἰδνίησι, ἀγλαηῖφι εἰρύαται, δεδαίαται, αἰτιόωνται-ἐῦμμελίω, ἐπηετανός, ἐῦκλείη, ἀποαιρεῖσθαι, ἐκατηβαλέταο, ὑπερηφανέοντες, ἀμφιπεεριστρέφεται κ.τ.λ.⁽¹⁾.

§. 3. Ὡς ἀρχαιοτάτη γλῶσσα⁽²⁾ ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος διετήρησε σχηματισμούς τινὰς τῶν ἀρχικῶν γλωσσῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὴν μεταγενεστέραν Ἀττικὴν διάλεκτον. Οἱ τοιοῦτοι σχηματισμοὶ οὐδέποτε διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπλαῖ ἐξαιρέσεις τῆς κλασσικῆς γλώσσης ἢ ὡς ἀνωμαλίας ἢ μάλιστα ὡς ἄδεια ποιητικὴ. Κατὰ

⁽¹⁾ Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, διὰ τὸ ἀπαλόν, ἀβρὸν καὶ ἀνειμένον ἰδίωμα αὐτῆς, ἦτο ἡ γλυκυτέρα καὶ ἀπλωτέρα τῶν διαλέκτων, ὡς ὁ μορφώσας αὐτὴν οὐρανὸς αἰθριος καὶ τερπνός.

⁽²⁾ Ὁρ. Γραμμ. τῆς ἀρχ. Ἑλλ. γλώσσης ὑπὸ Χ. Παμπούκη σελ. 272 § 633 καὶ ἐξῆς Σ. Ε.

ταῦτα οἱ ὁμηρικοὶ τύποι ἐσσι καὶ εἶς δὲν εἶναι ἐξαιρέσεις τοῦ Ἀττικοῦ εἶ, ἀλλ' οἱ παλαιότατοι καὶ ἀρχικοὶ τύποι τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἐκ τῆς ῥίζης ες, ὡς εἰς τὰ ἐσ-μέν, ἐσ-τέ, ἔσ-ομαι, ἐκ τῶν ὁποίων τύπων βραδύτερον κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλώσσης προῆλθε διὰ συστολῆς τὸ εἰ, (ὡς ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου ἐσ-μί τὸ εἰμί, ἐκ τοῦ ἔσ-ναι τὸ εἶναι), ὥστε εἰς τὸ ἐσσί, εἶς, εἶ φαίνεται ἢ κατὰ μικρὸν ἱστορικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ῥηματικοῦ τούτου τύπου. Ὡσαύτως οἱ ὁμηρικοὶ τύποι βόλεται, βόλεσθε, ἐβόλοντο ἦσαν πρότερον εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ οἱ ἐπηυξημένοι κατὰ φωνῆεν βούλεται, βούλεσθε, ἐβούλοντο· ἐπειδὴ ἡ ῥίζα τῆς λέξεως εἶναι βολ, σύστοιχος τῇ λατ. ρίζῃ νοί ἐν τῷ ῥήμ. νοίο.

§. 4. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων τῶν κατὰ κανόνας τινὰς καὶ ὀργανικῶς μορφωθέντων τύπων, εἰς ἀχρηστίαν μετὰ ταῦτα μεταπεσόντων, ἡ ὁμηρικὴ γλῶσσα, ὡς γλῶσσα ποιητικὴ, ἔχει καὶ πλείστους ἄλλους λεκτικούς τύπους, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου, καὶ οἵτινες διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς τύποι ἀληθῶς ποιητικοί. Οὕτως ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ ἀρχαίου θετικοῦ κρατὺς δύο παράγωγοι τύποι κρατερός καὶ καρτερός διὰ μεταθέσεως κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Εἰς τὸ ὑπερθετικὸν ὅμως ὁ ἀρχικὸς τύπος κράτιστος, ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ κρ, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρω, (διότι ἤθελε μετρηθῆ —υ—υ), καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε παρ' αὐτῷ εὐχρηστος μόνος ὁ τύπος κάρτιστος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ὑπερθετικὸν τύπον βάρδιστος ἐκ τοῦ βραδὺς (παράβ. §. 18). Λόγω τοῦ μέτρου εὐρίσκεται καὶ ἡ συλλαβὴ ρα ἀντὶ τῆς αρ εἰς τό: τέτρατος, ἀρχαῖον ποιητικὸν τύπον ἐκ τοῦ τέταρτος. Οὕτω ποιητικὴ ἄδεια εἶναι, ἐὰν τὸ στερητικὸν α ἔγινε μακρὸν εἰς τά: ἀθανάτων, ἀκαμάτων, ἀνέφελος καὶ ἄλλα, ἢ τὸ ε τῆς ἐπὶ εἰς τό: ἐπίτονος (§. 30. Α), καὶ ἐὰν τὸ ω ἔγινε τούναντίον βραχὺ εἰς τό: ἥρωος (—υ), ἢ αἰ εἰς τό: ἔμπαιον (—υ), ἢ οἰ εἰς τό: οἶος (υ), καὶ τὰ ὅμοια (παράβ. §. 30 καὶ 32).

Ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ ἀρμονικῇ συγχωνεύσει καὶ συνενώσει τῶν ἀρχαίων καὶ νέων ποιητικῶν τύπων κεῖται τὸ ἔξοχον κάλλος τῆς ὁμηρικῆς γλώσσης.

Περὶ Γραμμάτων

§. 5. Πλὴν τῶν συνήθων γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἡ παλαιοτάτη γραφή περιεῖχεν ἔτι στοιχεῖόν τι F, τὸ ὁποῖον ἐκ μὲν τοῦ σχήματος, ὁμοιοτάτου μὲ διπλοῦν Γ, καλεῖται *δίγαμμα*, ἐκ δὲ τοῦ φθόγγου του, ὅστις ὠμοίαζε τὸν τοῦ λατινικοῦ V καὶ τοῦ γερμανικοῦ W ὠνομάσθη *βαῦ* (Faῦ): *Φεσπέρα* (λατ. *vespera*) ὀψιαίτερον *ἐσπέρα*, *Φηρ* (λατ. *ver*), ὀψιαίτερον *ἦρ* (*ἔαρ*), *Φίς* (λατ. *vis*), ὀψι. *ῖς· κλαFῖς* (λατ. *clavis*) ὀψι. *κλαῖς*, *κλείς· διFος* (λατ. *divus*) ὀψι. *διος· ὄFις* (λατ. *ovis*) ὀψι. *ὄϊς· ὠFὸν* (λατ. *ovum*) ὀψι. *ὠὸν* καὶ πολλὰ ἄλλα. — Ἐπειδὴ δὲ τὸ στοιχεῖον τοῦτο παρέμεινεν ἐπὶ πλέον τοῖς Αἰολεῦσιν, ὀνομάζεται διὰ τοῦτο πολλάκις καὶ *αἰολικὸν δίγαμμα*.

§. 6. Εἰ καὶ οὐδόλως εἶναι ἐν χρήσει τὸ δίγαμμα εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἐν τῇ ἐνεστώσει αὐτῶν μορφῇ, ἡ πρωτογενὴς ὅμως αὐτοῦ ὑπαρξίς εἰς ταῦτα εἶναι οὐχ ἥττον ἀναμφήριστος. Τοῦτο καταφαίνεται μάλιστα ἐκ τῶν ἐξῆς δύο τεκμηρίων.

α'. Τὸ τελικὸν φωνῆεν λεξεῶς τινος παρακολουθεῖται πολλάκις ὑπὸ φωνήεντος ἐτέρας ἀμέσως ἐπομένης λέξεως, ἐξ οὗ ἤθελε προκύψει χασμωδία ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ δίγαμμα: (Ιλ. 1, 7) *τε ἄναξ*, κατ' ἀρχὰς *τε Fάναξ* (αὐτ. 85)· *μάλα εἶπέ*, κατ' ἀρχὰς *μάλα Φειπέ*· (Οδ. 1, 16) *δὴ ἔτος*, κατ' ἀρχὰς *δὴ Fέτος*· (αὐτ. 17) *θεοὶ οἴκονδε* κατ' ἀρχὰς *θεοὶ Φοῖκονδε*· (αὐτ. 64) *σὲ ἔπος*, κατ' ἀρχὰς *σὲ Fέπος*. Ἄλλως τόσον συχνὴ χρῆσις τῆς χασμωδίας ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς ποιήμασιν οὐδαμῶς ἤθελε συμβιβάζεσθαι μετὰ τῆς ῥυθμικῆς εὐφωνίας, ἣν ταῦτα παρέχουσι.

β'. Τελικὸν βραχὺ φωνῆεν γίνεται ἐνίοτε θέσει μακρὸν (1) πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου, ὅπερ ἐξηγεῖται εὐκόλως διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ δίγαμμα: (Ιλ.

4, 18) ἦτοι | μὲν οἴ\κέοιτο, ὅπου ἡ συλλαβὴ μὲν ἐμετρήθη μακρὰ, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς ἐγράφετο καὶ προϋφέρετο μὲν *Φοικέοιτο*. ὡσαύτως (αὐτ. 17, 149) εἰς τό: Ἐκτορ\εἶδος ἄ\ριστε, τὸ Ἐκτορ διὰ τὸ ἐπόμενον *Φεῖδος*/ἔγεινε σπονδεῖος (—). Ὡσαύτως (Ὀδ. 3, 472) οἶνον\οἶνοχε\εὔντες, ὅπου τὸ οἶνον ἔγεινε σπονδεῖος (—) ἔνεκα τοῦ κατ' ἀρχὰς τὸ δίγαμμα ἔχοντος *Φοινοχεεὔντες*. (αὐτ. 8, 215) εὔ μὲν \τόξον\οἶδα, ὅπου τὸ τόξον ἐμετρήθη σπονδεῖος ἔνεκα τοῦ *Φοῖδα* κ.λ.π.

§. 7. Τοιαῦται λέξεις προφερόμεναι ἀρχικῶς μετὰ τοῦ δίγαμμα ἐν τῇ ἀρχῇ εἶναι παρ' Ὀμήρῳ αἱ ἀκόλουθοι 54.

ἄγνυμι, ἄλις, ἀλῶναι, ἄναξ, ἀνδάνω, ἀραιός, ἄστνυ, ἔαρ (λατ. ver), ἔδνα, ἔθειρα, ἔθνος, εἶδω (*Φεῖδ-Φιδ* λατ. vid eo), εἵκοσι (δωρ. εἵκατι λατ. viginti) εἴκω, εἴλω, εἶμα (*Φεῖμ, Φεσ*, λατ. ves-tis ἐκ τοῦ ἐσ-θής), εἰπεῖν, ἐκάς, ἔκαστος, ἔκηλος, ἔκητι, ἐκυρός, ἐκῶν, ἔλδομαι, ἔλπομαι, ἐλίσσω, ἐννυμι, ἔο (λατ. sui), ἔοικα, ἔπος, ἔργον, ἔρρω, ἐρύω, ἐσθής (παράβ. εἶμα), ἔσπερος (λατ. vesper), ἔτης, ἔτος, ἐτώσιος, ἠδύς, ἠθος, ἠκα, ἠρα, ἠχή, ἰαχή, Ἴλιος, ἰόν, Ἴρις, ἴς, ἴσος, ἴτυς, ἴφι, οἶκος (λατ. vicus), οἶνος (λατ. vinum).

§. 8. Ἡ ἀρχικὴ χρῆσις τοῦ δίγαμμα, ὡς δασέος πνεύματος πρὸ τοῦ ρ (παράβ. *Φριγος* λατ. frigus· *Φραγ*, *Φρήγγνυμι* λατ. frag-frango καὶ τὰ τοιαῦτα), καὶ ὡς παρεμπίπτοντος ἤχου οὐ μόνον μεταξὺ δύο φωνηέντων (κλαΦίς, διΦος, ὄΦις ἰδ. §. 5), ἀλλὰ καὶ μετὰ τινὰ σύμφωνα (δΦῶ, ξένΦος καὶ ἄλλα), εἶναι αἰτία πλήθους ἰδιωτισμῶν τῆς ὀμηρικῆς γλώσσης, οἵτινες πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνέπεια τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ δίγαμμα, καὶ ὡς ἀναπλήρωσις αὐτοῦ· τοιοῦτοι εἶναι ἡ μετρικὴ ἔκτασις τελικῶν βραχέων φωνηέντων πρὸ ὑγρῶν ἐχόντων τὴν δασύτητα: κατὰ ῥόον, ὑπο ριπῆς, διανεφέων κτλ., ἀναλόγως πρὸς τὰ τοῦ § 6. β, ἢ ἔκτασις βραχέων φωνηέντων ἐν τῷ μέσῳ λέξεως πρὸ φωνήεντος: βασιλῆος, ἐμεῖο, πνεῖω, πνοιή, ἢ ἔκτασις τοῦ ο εἰς ου πρὸ τοῦ δ, λ, ρ: οὐδός, οὐλος, οὐρος (§. 17), ἢ ἔκτασις τοῦ ε εἰς ει εἰς τό: ξεῖνος (ἀντὶ ξένος) κ. τ. τ.

Μεταβολή γραμμάτων α'. Ἐναλλαγή φωνηέντων.

§. 9. Ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος προτιμᾷ ἰδιαζόντως τὸν φθόγγον *η*, (ἐν *ῶ* ὁ φθόγγος *α* ὑπερισχύει ἐν τῇ δωρικῇ διαλέκτῳ *ἀ ἀρετά, δᾶμος, μάτηρ* ἀντὶ ἢ *ἀρετή, δῆμος, μήτηρ* κτλ). Ἐντεῦθεν εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ πολλαὶ λέξεις καὶ λέξεων σχηματισμοὶ μετὰ τοῦ *η*, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον (τὴν Ἀττικὴν) ἔχουσιν *α*.

A. Ἀντὶ τοῦ *α* μακροῦ εὐρίσκεται *η*, καὶ

α'. Σχεδὸν κανονικῶς εἰς τὰς καταλήξεις τοῦ ἐνικοῦ τῆς πρώτης κλίσεως: *κλισίη, σοφίη, ἀγορή, ἡμέρη, νεηνίης* κτλ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ θηλυκὰ ἐπίθετα, *ξενίη, παλαιή, αἰσchrή, ἱερή* κτλ. ἔξαιροῦνται τὸ *θεά* καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα (§. 34), ὡς καὶ τὸ ἐπίθετον *δία* (§. 55).

β'. Εἷς τινὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα: *τριήκοντα, διηκόσιοι, τριηκόσιοι*.

γ'. Εἷς τινὰς θεματικούς τύπους τῶν εἰς *-ιά* καὶ *-αω* ληγόντων ὀρημάτων: *ἴησομαι, περήσω*.

δ'. Εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις: *νηός, ἰητήρ, κρητήρ, θώρηξ, πρήσσω, πρηῆξις* κτλ.

B. Εὐρίσκεται ἐνίοτε *η* ἀντὶ τοῦ βραχείου *α*, καὶ

α'. Εἰς τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικὰ τῆς πρώτης κλίσεως τὰ λήγοντα εἰς *-εἰα* καὶ *-οἰα*: *ἀληθείη, εὐπλοίη*.

β'. Εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις: *κνίσση (κνίσσα), Σκύλλη (Σκύλλα), ἠγορέη* καὶ *ἀγνηορίη* (ἐκ τοῦ *ἀνήρ*), *ἠγάθεος* (ἐκ τοῦ *ἄγαν*), *ἠμαθόεις* (ἐκ τοῦ *ἄμαθος*), *ἠνεμόεις* καὶ *ποδήνεμος* (ἐκ τοῦ *ἄνεμος*), *ἐπημοιβός* (ἐκ τοῦ *ἀμείβω*), *ἠγερέθονται* (ἐκ τοῦ *ἀγείρω*), *ἠερέθονται* (ἐκ τοῦ *ἀείρω*) καὶ ἄλλα πολλά.

Γ. Ἐνίοτε εἰς τὴν δίφθογγον *αυ* τὸ *α* μεταβάλλεται εἰς *η*: *γρηῦς* (*γραῦς*) *νηῦς* (*ναῦς*). Ἀντὶ τῆς δίφθογγου *αι* εἰς τὴν δοτικὴν πληθυντικὴν

τῆς πρώτης κλίσεως εὐρίσκεται ὡσαύτως ἠ καὶ τὸ ι ὑπογεγραμμένον: *μεγάλησιν* (*μεγάλαις*), ἴδε §. 38.

Δ'. Ὁσαύτως εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε τὸ ε ἀντὶ τοῦ α: *βέρεθρον* (*βάραθρον*).

(Ἄλλαι περιπτώσεις τῆς ἀμοιβαίας ἐναλλαγῆς τοῦ ἠ καὶ ε παρ' Ὀμήρῳ εἶναι αἱ ἐπόμεναι ἐν §. 11. Α. §. 13. Α, Γ §. 19).

§. 10. Ἐνίοτε τὸ α παρ' Ὀμήρῳ ἐκτείνεται εἰς *αι*: *αἰεὶ* (*ἀεὶ ἀρχικῶς ἀφεί αευιμ*), *παραὶ* (*παρά*), *καταὶ* (*κατὰ*) εἰς τό: *καταιβάτης*· προσέτι *χαμαὶ* (*χαμά*), *ναίω* (*νάω*), *κέραιε* (*κεράω*, *κεράννυμι*).

§. 11. Τὸ ε ἐκτείνεται ἐνίοτε εἰς ἠ, ἐνίοτε δὲ εἰς *ει*, σπανίως μεταβάλλεται εἰς α καὶ ι.

Α. Τὸ ε ἐκτείνεται εἰς ἠ.

α'. Εἰς τὰς καταλήξεις *ειος* καὶ *ειον*: *Μινυήϊος*, *Πηληϊός*, *Ιερήϊον*.

β'. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τῶν εἰς *ευς* ληγόντων οὐσιαστικῶν: *βασιλῆος*, *βασιλῆϊ*, *βασιλῆα*, κτλ. *Ἀχιλῆος* κτλ.

γ'. Εἰς τὸ ἡϋς (*ἐϋς*), *ἡϋγένειος* (*εὐγένειος*).

Β'. Τὸ ε ἐκτείνεται εἰς *ει*.

α'. Εἰς τὰ εἰς *εος* λήγοντα ἐπίθετα: *χρύσειος*.

β'. Εἰς τοὺς ἀντωνυμιακοὺς τύπους: *ἐμεῖο*, *σεῖο*, *εἶο*, κτλ.

γ'. Εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καὶ παρατατικοὺς πολλῶν εἰς *έω* ληγόντων ῥημάτων: *θειώ*, *νεικειώ*, *πλειώ*, *πνειώ*, *έτελείετο*, κτλ.

δ'. Εἰς τινὰς τύπους τῆς συλλαβικῆς ἀϋξήσεως καὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ: *εἰλήλουθα*, *εἰοικυῖαι*, *δειδέχεται*, *δειδία*, *δειδοικα*.

ε'. Εἰς τινὰς ἄλλας λέξεις, ἰδίως πρὸ φωνηέντων καὶ τῶν ὑγρῶν *λν*, *ν*, *ρ*: *εἰαρινός* (*ἔαρ*), *εἰῶ*, *εἴως*, *τειώς*, *Ἑρμείας*, *σπεῖος*, *χρεῖος*, *λείουσι* (δοτ. πληθ. τοῦ *λέων*) — *εἰλάτινος*, *μείλας* — *εἰην*, *εἶνεκα*, *ξεῖνος* (§. 8 ἐν τέλει) — *ὑπεῖρ*, *ὑπείροχος* κ. ἄλ.

Γ. Τὸ ε τρέπεται εἰς α καὶ ι: *τάμνω*, *τράπω* (*τέμνω*, *τρέπω*) καὶ *έστίη* (*έστία*).

§. 12. Τὸ *ο* ἐκτείνεται συχνότατα εἰς *ου*, σπανίως δὲ εὐρίσκεται μεταβεβλημένον εἰς *ω* καὶ *αι*.

A. Τὸ μὴ ἐκ παραγωγῆς προκύπτον *ο* ἐκτείνεται εἰς *ου*.

α'. Πρὸ τῶν ἡμιφώνων *λ, ν, ρ* καὶ τοῦ *σ*: οὐλόμενος, Οὐλυμπος, πουλύς, κουλεὸν (ἀντὶ ὀλόμενος, Ὀλυμπος, πολύς, κολεὸν) — μῶνος, οὔνομα (ἀντὶ μόνος, ὄνομα, γούνατος, γούνατα κτλ (ἐκ τοῦ γόνυ)· κοῦρος, κούρη (κόρος, κόρη) — δούρατος, δούρατι κτλ. (ἐκ τοῦ δόρυ)· οὔρεος, οὔρεα (ἐκ τοῦ ὄρος) — νοῦσος (ἀντὶ νόσος). — Περὶ τῶν οὐδός, οὔλος, οὔλος, οὔρος, ἀντὶ τῶν ὀδός, ὄλος, ὄρος, ἴδ. κατωτέρω §. 17.

Τὸ ἐκ παραγωγῆς προερχόμενον *ο* οὐδέποτε τρέπεται εἰς *ου*: λόγος, πόνος (ἢ ῥίζα λεγ, πεν) καὶ τὰ τοιαῦτα.

B. Τὸ *σ* τρέπεται εἰς *οι*: ἀλοΐη, πνοιή, ποιή καὶ ποιήεις, φοῖνος καὶ φοίνιος, μοῖρα, ὀδοιπόριον, χοροϊτυπίη, ἠγνοίησε, ἀγκοίνησιν· κτλ. (ἀντὶ τῶν ἀλόα, πνοή, πόα κτλ.), περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ καταλήξει τῆς γενικῆς *οι*, ἴδ. κατωτ. §. 39.

Γ. Ἐναλλάσσεται εἰς *ω* καὶ *αι*: δύω, Διώνυσος, τρωχάω, ποτάομαι (ἀντὶ δύο, Διόνυσος, τροχάω, ποτάομαι) — ὑπαί (ἀντὶ ὑπὸ ἀναλόγως πρὸς τὸ παραι καὶ καταί ἐν §. 10).

§. 13. Συχνότατα ἐν τῇ ὀμηρικῇ διαλέκτῳ γίνεται συστολή τῶν μακρῶν φωνηέντων.

A. Τὸ *η* συστέλλεται εἰς *ε*.

α'. Εἰς τὴν ὑποτακτικὴν: εἶδετε, λάβητον, γείνεαι κτλ. (ἀντὶ εἶδητε, λάβητον, γείνεαι κτλ.) παράβ. τὰ ἐπόμε. ἐν Β. ἀ.

β'. Μοναδικὰ εἶναι τά: ἀργέτι καὶ ἀργέτα (ἀντὶ ἀργῆτε καὶ ἀργῆτα), ἀκηχεμένη (ἀντὶ ἀκαχημένη) ξερὸς (ξηρός).

B. Τὸ *ω* συστέλλεται εἰς *ο*.

α'. Συχνότατα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν: ἴομεν, ἐγείρομεν, εἶδομεν, θείομεν, στείομεν, τραπείομεν κτλ. (ἀντὶ τῶν ἴωμεν, ἐγείρωμεν, εἶδωμεν κτλ.)

β'. Μοναδικὸν τό: εὐρύχορος (ἐκ τοῦ χῶρος).

Γ. Ἡ δὲ φθόγγος ει συστέλλεται ἐνίοτε εἰς ε καὶ ι.

α'. Εἰς ε εἰς τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς υς ἐπιθέτων: βαθέη, ὠκέα (ἀντὶ βαθεῖα, ὠκεῖα): εἰς τὰ: Αἰνέας Ἑρμεία, κέων (ἀντὶ Αἰνεΐας, Ἑρμείη, κείων): καὶ εἰς τὰς πλαγίαις πτώσεις τοῦ χεῖρ: χερός, χερί, κτλ.

β'. Εἰς ι, εἰς τό: ἴκελος (παρὰ τὸ εἴκελος), ἰδυῖησι (1) (ἐκ τοῦ εἰδώς).

Δ. Ἡ δίφθογγος ου συστέλλεται εἰς ο, εἰς τὰ ἐκ τοῦ πούς σύνθετα: ἀρτίπος, ἀελλόπος, τρίπος (ἀντὶ ἀρτίπους, τρίπους, ἀελόπους) καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους ῥηματικούς τύπους: βόλεται, βόλεσθε, ἐβόλοντο (ἐκ τοῦ βούλομαι, ἴδ. ἄνωτ. §. 3).

Ε. Ἡ δίφθογγος αι συστέλλεται εἰς α εἰς τό: ἔταρος, ἑτάρη, (Παρὰ τὸ ἑταῖρος, ἑταίρη).

(Περὶ τῆς καθαρῶς μετρικῆς συστολῆς τῶν μακρῶν φωνηέντων καὶ τῶν διφθόγγων ἴδ. κατωτ. §. 31 καὶ 32.)

§. 14. Ἀντὶ τῶν διφθόγγων αυ καὶ ου εὐρίσκονται ἐνίοτε ἄλλαι δίφθογγοι: ἀντὶ τῆς αυ-ηυ, ἀντὶ τῆς ου (δηλ. τῆς ἀρχικῶς εο) — ευ: γρηῖς, νῆς (ἀντὶ γραῖς ναῖς. ἴδ. ἄνωτ. §. 9.) ἐμεῦ ἢ μεῦ, σεῦ, εὔ, θάρσευς, θάμβευς, θέρευς, ἐρέβευς, κτλ. (ἀντὶ ἐμοῦ, σοῦ, οὔ κτλ.) παρὰβ. §. 51.

§. 15. Τὰ δίχρονα α, ι, υ εἶναι ὅτε μὲν μακαρά, ὅτε δὲ βραχέα (§. 28): ἴλαος καὶ ἴλαος, Ἀπόλλων καὶ Ἀπόλλωνος,⁽¹⁾ Ἀπόλλωνι, Ἀπόλλωνα: Ἄρες, Ἄρες,⁽²⁾ ὄρνις καὶ ὄρνις θύοντα καὶ θῦε κ. πολ. ἄλ.

β. Ἐναλλαγὴ συμφώνων καὶ πνεύματος.

§. 16. Σύμφωνα α'. ἀντὶ τῶν ττ ὁ Ὅμηρος ἔχει συχνὰ σσ: γλῶσσα, θάλασσα, κρείσσω, τέσσαρες, τάσσω, πρήσσω κτλ.

β' οἱ ῥιζικοὶ χαρακτῆρες δ καὶ θ μένουσιν ἀμετάβλητοι πρὸ τοῦ μ (ἐνθα ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τρέπονται εἰς σ): ἴδμεν ἴδμεναι, ὀδμή, κεκορυθμένος, ἐπέπτυθμεν (ἀντὶ ἴσμεν κτλ.).

⁽¹⁾ Τὸ Α εἰς τὸ Ἀπόλλων, ἐν μὲν τῇ ὀνομ. εἶναι βραχύ, ἐν δὲ ταῖς πλαγαίαις πτώσεσι μακρόν· ἀπαντᾷ δὲ καὶ βραχὺ (Ιλ. 1, 175).

⁽²⁾ (Ιλ. 5, 31) Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα! Σ. Ε.

γ'. τὸ ν τῆς ἀν = ἀνὰ μένει ἐν τῇ συνθέσει ὡσαύτως ἀμετάβλητον πρὸ τοῦ σ: ἀνστάς, ἀνσχεθέειν (ἐκ τοῦ ἀναστάς, ἀνασχεθέειν).

δ'. τοῦναντίον τὸ αὐτὸ ν πρὸ τῶν χειλεοφώνων τρέπεται εἰς μὲν τοῖς συνθέτοις, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι τελικόν: ἄμ βωμοῖσι, ἄμ πέλαγος, ὡσαύτως ἀμβατός, ἀμβάλλων, ἀμφαδόν, ἀμπνεύσας (ἀντὶ ἀναβατός, ἀναβάλλειν, κτλ. πρὸ τοῦ λ ταυτοφωνεῖ εἰς τὸ ἀλλύεσκεν (ἐκ τοῦ ἀναλύω)· καὶ πρὸ τοῦ κ τρέπεται εἰς γ: ἀγκρεμάσας (ἀντὶ ἀνακρεμάσας).

ε'. τὸ τ τῆς κατ (κατὰ) ταυτοφωνεῖ μὲ τὸ ἐπόμενον σύμφωνον: κάγ γόνυ, κάδ δώματα, κάκ κόρυθα, κάμ μέσον, κάπ πεδίον, κάπ φάλαρ, κάρ ῥόον καὶ ἄλλα. Ὅμοίως ἐν τοῖς συνθέτοις: καδδῦσαι, καλλείπειν, καμμονίη, καννεύσας, κάππεσεν, καρρέζουσα, κατθανεῖν (ἀντὶ καταδῦσαι, καταλείπειν κτλ). Ὅμοίως καὶ τό: κάμμορος ἐκ τοῦ κατάμορος (καὶ ὄχι ἐκ τοῦ κακόμορος).

ς'. Καθ' ὅμοιον τρόπον ταυτοφωνεῖ τὸ π τῆς ἀποκεκομμένης ὑπὸ εἰς τό: ὑββάλλειν (ἀντὶ ὑποβάλλειν (Γλ. 19.80).

§. 17. Πνεῦμα. Ἀντὶ τοῦ δασέως πνεύματος τῆς κοινῆς διαλέκτου ἀπαντᾷ ἐνίοτε τὸ ψιλόν: ἄμαξα (ἀντὶ ἄμαξα), ἴρηξ (ἐκ τοῦ ἰέραξ), ἦμαρ (ἐκ τοῦ ἡμέρα), ἄλσο καὶ ἄλτο (ἐκ τοῦ ἄλλομαι), ἄμυδις (ἐκ τοῦ ἄμα), Αἰδης (ὁ καθαρὸς πρωτότυπος σχηματισμὸς Ἀΐδης ὀψιαίτερον μετὰ τοῦ δασέως πνεύματος Αἰδης), ἀπτοεπῆς (ἐκ τοῦ ἄπτω), ὄπατρος (ἀντὶ ὀμόπατρος) κ. ἄλ. Ἐνίοτε γίνεται σὺν τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ πνεύματος ἕκτασις τοῦ φωνήεντος: ἠὼς (ἐκ τοῦ ἔως), οὐδός, οὐλος, οὐρος (ἀντὶ ὀδός, ὀλος, ὀρος ἀνωτ. §. 8). εὐκηλος (ἀντὶ ἔκηλος μετὰ τοῦ F ἔFκηλος), εὐαδον (ἐκ τοῦ ἔαδον ἀόρ. β'. τοῦ ἀνδάνω μετὰ τοῦ F ἔFaδον)· ἠέλιος (ἐκ τοῦ ἡλιος), ἥ εὐρίσκεται μόνον μεταβολὴ φωνηέντως καὶ διπλασιασμὸς τοῦ ἐπομένου συμφώνου: ἄμμες, ἄμμιν, ἄμμε. ὕμμες, ὕμμιν, ὕμμε (ἀντὶ ἡμεῖς, ἡμῖν, ἡμᾶς· ὕμεῖς, ὕμῖν, ὕμᾶς).

Μετάθεσις γραμμάτων

§. 18. Ἡ μετάθεσις γίνεται κυρίως μεταξύ τοῦ *ρα* καὶ *αρ*: *κάρτος* παρὰ τὸ *κράτος*: *καρτερός*, *κρατερός*, *κάρτιστος*: *βραδύς*, *βάρδιστος* (παράβ. ἀνωτ. §. 4): *θάρσος* παρὰ τὸ *θρασύς*, *ἀταρπός*, *ἀταρπιτός* (ρίζ. *τερπ.*): *κραδίη* παρὰ τὸ *καρδίη*: οἱ ῥήμ. τύποι *ἔδρακον*, *ἔπραξον* (ἐκ τοῦ *δέρκομαι* *πέρθω*) κ.π.ἄλ.

Προσθήκη καὶ ἀποβολὴ γραμμάτων.^(*)

§. 19. Ὡς αὔξησις τοῦ σχηματισμοῦ τῶν λέξεων, ὅτε μὲν ἐν ἀρχῇ, ὅτε δὲ ἐν μέσῳ ἀπαντῶσι φωνήεντα, συχνότατα μὲν τὸ *ε*, σπανιώτερον δὲ τὸ: *α*, *ο*, *ι*, *η*, καὶ *ω*.

α'. Τὸ *ε* εἰς τά: *έέ*, *ἔεδνα*, *ἔέλδωρ*, *ἔέρση*, *ἔείκοσι*, *ἀδελφέος*: εἰς τὰς γενικάς: *Ἀτρεΐδω*, *Πηληϊάδεω*, *πυλέων*, *ναυτέων* κ. ἄλ. Εἰς τοὺς ῥήμ. τύπους *ἔην* (παρὰ τὸ *εἶμι*), *ἔείσω* (παρὰ τὸ *εἶδω*), *ἔέλδετο* (παρὰ τὸ *ἔλδομαι*), *ἔείλεον* (παρὰ τὸ *εἶλω*), *ἔειπον* (παρὰ τὸ *εἶπειν*), *ἔεργον* (παρὰ τὸ *εἶργω*), *ἔερτο* (παρὰ τὸ *εἶρω*), *ἔέλπομαι* (παρὰ τὸ *ἔλπω*), *ἔέσσατο* (παρὰ τὸ *ἔννυμι*), κ.ἄλ. Ἐν τῷ μέσῳ παρεμβάλλεται εἰς τό: *ἦεν*, *ἠέλιος*.

β'. Τὸ *α* εἰς τά: *Πηληϊάδης*, *Τελαμωνιάδης* κτλ. Εἰς τοὺς ῥήμ. τύπους τῶν εἰς *αω* ῥήμ. *όραας*, *μνάσθαι* κτλ. (§. 112).

γ'. Τὸ *ο* εἰς τά: *φώως*, *θώκος* (ἐκ τοῦ *φῶς* *θῶκος*): εἰς τοὺς ῥήμ. τύπους: *όρώω* κτλ. (§. 112).

δ'. Τὸ *ι* εἰς τό: *όμοϊος*: εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τοῦ *δυϊκ*: *ᾧμοϊῖν*, *ποδοῖῖν* κτλ.

ε'. τὸ *η* εἰς τά: *εὐηγενής*, *ἐπηεατνός*, *ἐλαφηβόλος*.

ς'. Τὸ *ω* εἰς τοὺς ῥήμ. τύπους: *δρώωσι*, *ἠβώωσα* κ.τ.λ. (§. 112).

§. 20. Τὰ σύμφωνα ἢ διπλασιάζονται ἢ παρεμπίπτουσι.

^(*) Ἡ προσθήκη φωνήεντος ἐν ἀρχῇ λέξεως λέγεται πρόθεσις· ἡ δὲ ἐν μέσῳ λέξεως παρεμβολή (*ι*, *υ*) πρὸς ἀποτελέσιν διφθόγγου παρένθεσις (§ 10, 11, Β'. 12, Α καὶ Β)· ἡ δὲ κατὰ τὸ μέσον αὔξησις τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων ἐπέκτασις (§ 19 ἐν τέλει καὶ β'. – ς'.) ἡ δὲ παρεμβολή συμφώνου παρέμπτωσις (§ 20. Β). Σ. Ε.

A. Διπλασιάζονται. α'. Τὰ ἡμίφωνα καὶ συχνότερον μὲν τά: λ, μ, ρ, σ, σπανιώτερον δὲ τὸ ν: ἔλλαβε — ἔμμαθον, φιλομμειδῆς — καταρρέζω, καταρρέω — μέσσοι, ὀπίσσω, ὄσσοι, ὄσσάκι, τόσσοι, τοσσάκι, τοσοῦτοι· εἰς τὰς δοτ. πληθ. ποσσί, πόδεσσι, νέεσσι κτλ. Εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: ἔσσομαι, ἐγέλασσα, ἐκόμισσα κτλ. — ἔννεον, ἐννητος, ἐννέτω.

β'. Ἐκ τῶν ἀφώνων συχνότατα διπλασιάζονται τὰ π καὶ τ, σπανιώτερον τὰ κ καὶ δ: ὀπποῖος, ὀππόσιος, ὀππότε, ὀππη, ὀππως, ὀππότερος, ὀπποτέρωθεν — ὄπτε, ὄπτεο, ὄπτευ — πέλεκκον — ἀδδεές, ἔδδαισα κτλ.

B. Παρεμπίπτουσι ἐνίοτε τὰ ν, μ, ς, σπανίως δὲ τὰ β, τ, θ: ἀπάλαμνος, νώνυμος — ἀμφασίη — ἐγχεσπαλος, ὄρεσφιν, ἐννισπον — μέμβλωκα (ρίζα μολ, ἄορ. ἔμολον) ἄμβροτος καὶ φθισίμβροτος (ρίζα μορ λατ. mor-ior) — πτόλις. πτολίσ-θρον, πτόλεμος — διχθά, τριχθά, ἐγρηγόρθασι.

§. 21. Αποβολὴ φωνηέντων γίνεται ἐν ἀρχῇ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει.

A. Ἐν ἀρχῇ ἀποβάλλεται (δι' ἀφαιρέσεως) τὸ α εἰς τό: ῥα (ἀντὶ ἄρα), στεροπή, στεροπηγερέτα, στάχυς (ἀντὶ ἀστεροπή κτλ): τὸ ε εἰς τά: κείνος, κείνη, κείθε, κείθεν, κείσε (ἀντὶ ἐκεῖνος κτλ.

B. Ἐν τῷ μέσῳ (διὰ συγκοπῆς) ἀποβάλλεται τὸ α, εἰς τό: γλακτοφάγος (ἀντὶ γαλακτοφάγος), καὶ εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: εἰλλήουθμεν, ἐπέπυθμεν — τὸ ε εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: κέκλετο, κεκλόμενος (ἀντὶ κεκέλετο, κεκελόμενος), ἔπλεν, ἔπλεο, ἔπλετο (παρὰ τὸ πέλω καὶ πέλομαι) πτάμενος ἐπιπτέσθαι (παρὰ τὸ πέτομαι) καὶ μετ' ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήεντος εἰς τά: ἱρός, ἱρηξ (ἀντὶ ἱερός, ἱέραξ — τὸ ο ἀποβάλλεται εἰς τό: τίπτε (ἀντὶ τίποτε).

Γ. Ἐν τῷ τέλει δι' ἀποκοπῆς (τ. ἔ. πρὸ συμφώνων) ἀποβάλλεται τὸ α εἰς τό: ἄρ (ἀντὶ ἄρα), εἰς τὰς προθέσεις¹: πάρ, ἄν, κάτ (ἀντὶ παρὰ ἀνά κατὰ), ἐν αἷς τὸ ν τῆς ἄν καὶ τὸ τ τῆς κάτ ἐν συντάξει καὶ ἐν συνθέσει μεταβάλλονται ἢ ἀφομοιοῦνται πρὸς τὸ ἐπόμενον σύμφωνον (§. 16. δ'. καὶ

¹ Ὁ τόνος τῶν προθέσεων, ἐν συντάξει οὐσῶν, μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ φωνήεντος ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς μενούσης συλλαβῆς: κάτ, ἄν.

έ), ὅτε καὶ τὸ τ τῆς κατ' ἓν τισι συνθέσεσιν ἀποκόπτεται, ὥστε ἐκ τῆς κατὰ μένει μόνη ἢ συλλαβὴ κα (ἴδ. §. 23. Β). Μοναδικαὶ εἶναι αἱ ἀποκοπαὶ τῆς ἀπὸ καὶ ὑπὸ εἰς τὰ: ἀππέμψει καὶ ὑββάλλειν (ἀντὶ ἀποπέμψει καὶ ὑποβάλλειν ὡς πρὸς τὸ β τῆς ὑβ ἴδ. §. 16 ς).

Δ. Ἡ ἀποβολὴ τελικῶν φωνέντων δι' ἐκθλίψεως πρὸ ἀρκτικοῦ φωνήεντος ἐπομένης λέξεως εἶναι συχνοτάτη παρ' Ὀμήρῳ ὄχι μόνον εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις², ὡς μυρί Ἀχαιοῖς, τ' ἄρ, δ' ἐμοί, ἠδ' αἰγῶν, θ' ἱερῆα κτλ. (Ιλ. 1) δ' ἀνθρώπων, γ' ἐν, οὐδ' ὤς, ἔκταν' Ὀρέστης κτλ. (Οδ. 1.) ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἰδίας αὐτῶν περιστάσεις, οἷον τὸ α εἰς τό: ῥά³ γινόμενον ῥ' — Τὸ ε σχεδὸν ἀπεριορίστως (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ ἰδὲ = καί, καὶ εἰς τὴν ἐπιρρ. κατάλ. ζε) — τὸ ι εἰς τὰς ῥηματ. καταλ. ἐσσ', εἰσ', εἴσ', φιλοῦσ' κτλ. εἰς τὴν δοτ. πληθ. τῆς 3 κλίσι.⁴ καὶ τῶν προσ. ἀντων. χέρσ', χεῖρεσσ', πάντεσσ', κτλ. ἄμμι⁵, ὕμμι, σφ'. εἰς τὴν τοπικὴν κατάληξιν –θι: ἄλλοθ', ὄθ'. εἰς τὸ ἀριθμητικὸν εἴκοσ' ἀντὶ εἴκοσι (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ εἰκοσι), καὶ εἰς τό: ὅτ' ἀντὶ ὅτι⁶ καὶ ὅττ' (ἀντὶ ὅττι) — τὸ ο σχεδὸν ἀπεριορίστως, ὡς τὸ ε (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὰς ἀρχαίας καταλ. τῆς γεν. –αο, καὶ οιο). Ἡ δίφθογγος αἰ ἐκθλίβεται εἰς τὰς ῥηματ. καταλ. –μαι –ται καὶ –σθαι: οἴμ' γενήσετ', διαγωνιεῖσθ' κ.τ.λ. Εἰς τὴν κατάλ. –σαι τοῦ 2 ἐνικ. προσ. ἦσ' ἀντὶ ἦσαι (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν κατάλ. αἰ τοῦ ἐνεργ. ἀπαρ.). Ἡ

² Ὅρ. Γραμμ. Γενν. ὑπὸ Παπασλ. §. 240. καὶ Βουτμ. μετάφ. Ἀσώπ. § KB.Σ.Ε.

³ Ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ οὐδέτ. πληθ. σὰ πρὸ τῆς γεν. τῆς αὐτὸς ὁ Ὀμηρος ἐκθλίβει τὸ α: τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε (Οδ. 1, 336).

⁴ Ὁ Ὀμηρος ἐκθλίβει τὸ ι τῆς δοτ. κυρίως μετὰ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ σ, οἱ δὲ Ἀττικοὶ προσλαμβάνουσι πάντοτε δι' εὐφωνίαν τὸ ν.

⁵ Αὗται ἀπαντῶσι καὶ μετὰ τοῦ ν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου; ὕμμιν, ἄμμιν σφίν. Σ. Ε.

⁶ Ὅταν δὲν γεννᾶται σύγχυσις μετὰ τοῦ μορίου ὅτε. Ὅρ. Γραμμ. Βουτ. μετάφρ. Ἀσωπίου σελ. 39. παρὰβ. καὶ εἰς Συντ. Περ. Β. σελ. 713 §. 11).

δίφθογγος οι ἐκθλίβεται ἐνίοτε εἰς τὰ: *μοι καίτοι* (ἴσως καὶ ἄπαξ εἰς τὸ σοι Ἰλ. 1, 170, οὐδέ σ' οἶω κτλ.)⁷.

§. 22. Ἐνίοτε παραλειπομένης τῆς ἐκθλίψεως γεννᾶται χασμωδία.

Φαινομένη μόνον εἶναι ἡ χασμωδία παρ' Ὀμήρῳ πρὸ τῶν λέξεων, αἵτινες ἀρχικῶς εἶχον τὸ F ὡς: *μάλα εἶπέ, τε ἄναξ, θεοὶ οἴκονδε* κτλ. (ἴδ. ἄνωτ. §. 6. καὶ 7). Τούναντίον ἀνεκτὴ εἶναι παρ' αὐτῶ ἡ χασμωδία.

α'. Μετὰ τελικὰ μακρὰ φωνήεντα ἢ διφθόγγους καὶ ἐν ἀρσε καὶ ἐν θέσει (ἐν δὲ τῇ θέσει γίνεται συχνάκις καὶ συστολή τοῦ μακροῦ φωνήεντος §. 31): *ἀντιθέλω Ὀδυσῆϊ — πλάγχθη ἐπέι*.

β'. Μετὰ τελικὸν φωνῆεν μὴ ἐπιτρέπον ἐκθλιψιν, ὡς τὸ ι τῆς ἐνικ. δοτ. τῶν τριτοκλίτων: *παιδὶ ὄπασσιν· ὡσαύτως καὶ τὸ υ: ἄστυ ἀελπτέοντες*.

γ'. Μετὰ φωνῆεν βραχὺ συχνότατα, μεσολαβούσης καὶ στίξεως, ὡς καὶ ἐν τῇ θηλυκῇ τομῇ: *κάθησο ἐμῶ δ' — νήπιοι, οἶ* κτλ. — *Ὀλύμπιε. οὐ νυ.* κτλ.

δ'. Μετὰ λέξεις, ὧν τὸ τελευταῖον φωνῆεν ἐξεθλίβη ἤδη: *μυρὶ Ἀχαιοῖς, ἄλγε ἔθηκεν, ἐπεὶ ἀθανάτοισι, δένδρε ἔθαλλεν* κτλ.

§. 23. Ἀποβολὴ συμφώνων σπανίως γίνεται οὕτω

A. Ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς τό: αἶα δευτερεύοντος τύπου τοῦ γαῖα, (ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τό: ἰα = μία, διότι τὸ ἰα εἶναι λέξις ἀνθύπαρκτος, ἴδ. κατ. εἰς τὰ ἀριθμ. §. 74).

B. Ἐν μέσῳ ἀποβάλλεται τὸ γ, εἰς τό: φάρυγος (ἀντὶ φάρυγγος παρὰ τὸ (φάρυγξ) — τὸ δ εἰς τό: μόλιβος (ἀντὶ μόλιβδος) — τὸ ρ εἰς τό: ποτὶ (ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου τοῦ ὄπισθε) — τὸ τ (τῆς ἀποκοπεύσεως κατ' ἐκ τῆς προθ. κατά), εἰς τὰ: κάκτανε (ἀντὶ κατάκτανε), κάσχεθε (ἀντὶ κατάσχεθε),

⁷ Τινὲς ἀρνούμενοι τὴν ἐκθλιψιν τῆς οἰ δέχονται ἐνταῦθα τὸ σ' ὡς αἰτ. σέ· ἄλλοι δὲ πάλιν δεχόμενοι ἐκθλιψιν τῆς οἰ εἰς τὴν δοτ. μοι Ἰλ. 6. 165 δέχονται καὶ ἐνταῦθα. Οἱ δὲ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἐκθλιψιν συνιζάνουσι τὴν οἰ μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ φωνήεντος ἢ διορθοῦσι τὰ εὐρισκόμενα μετ' ἐκθλίψεως χωρία, (παραβ. Heyn. εἰς Ἰλ. τόμ. 7. σελ. 400 καὶ Σπίντσερ. εἰς excusr. Ἰλ. XIII καὶ Ἀσώπιον εἰς Συντακτ. Περίοδ. Β. σελ. 920-2). Σ. Ε.

καστορνῦσα (ἀντὶ καταστορνῦσα) — τὸ ἐν τῶν δύο ὁμοίων συμφώνων εἰς τό: Ἀχιλεύς, Ὀδυσσεύς (ἀντὶ Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς).

Γ. Ἐν τέλει τὸ ς τῶν ἐπιρ. ὡς καὶ τὸ ἐφελκυστικὸν ν ὑπόκεινται εἰς μεγάλην ἀστασίαν: πολλάκι ἢ πολλάκις, ἀμφὶ ἢ ἀμφίς, ἰθὺ καὶ ἰθύς — ἄνευθε(ν), πρόσθε(ν) κτλ. ἄμμι, ὕμμι, σφίσι, νόσφι κτλ. ἀντὶ ἄμμιν, ὕμμιν, σφίσιν, νόσφιν κτλ. Τὸ ν φυλάττεται πάντοτε εἰς τά: πόθεν, ὅθεν, ὀπόθεν, καὶ ἄλλοθεν.

Διαίρεσις, κρᾶσις καὶ συνίζησις τῶν φωνηέντων

§. 24. Ἡ διαίρεσις τῶν διφθόγγων εἰς τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰς ἀπλᾶ φωνήεντα εἶναι συχνοτάτη παρ' Ὀμήρω, τὸ μὲν διότι ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν ἡ διαίρεσις (ἔνεκα τοῦ F ἴδ. §. 5 ς'), τὸ δὲ ἔνεκα τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου: οἷς (ἀρχικῶς ὄφις) οὐδέποτε οἷς· πάϊς (ἀρχικῶς πάφις) ἀντὶ παῖς — αὐτμή, εἴσκω, ἐύ, οἴω, οἴομαι, οἴστός, ἦϊα (ἀντὶ ἦ ἐκ τοῦ εἴμι) κτλ.

§. 25. Ἡ κρᾶσις, τ. ἐ. ἡ συναίρεσις τοῦ τελικοῦ φωνηέντος τῆς ἡγουμένης μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τῆς ἀμέσως ἐπομένης λέξεως καὶ ἡ εἰς μίαν συνένωσις αὐτῶν, εἶναι σπανία ἐν γένει παρ' Ὀμήρω. Συχνότατα ἀπαντᾶ εἰς τὸ ἄρθρον καὶ εἰς τὸν σύνδεσμον καὶ μετὰ ἐπομένου φωνηέντος: οὐμός, ἄριστος, ωὐτός (ἐκ τοῦ ὁ ἐμός, ὁ ἄριστος, ὁ αὐτός, εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα παραδείγματα συμβαίνει καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ δασέος πνεύματος) τᾶλλα (ἐκ τοῦ τὰ ἄλλα), καὐτός,¹ (ἐκ τοῦ καὶ αὐτός) καὶ τλ. Ὡσαύτως εἰς τά: εἰ καὶ ἐπεὶ μετὰ τοῦ ἄν: ἦν, ἐπήν (ἐκ τοῦ εἰ ἄν καὶ ἐπεὶ ἄν): καὶ εἰς τὰ οὔνεκα καὶ τοὔνεκα (ἐκ τοῦ οὐ ἔνεκα καὶ τοῦ ἔνεκα).

§. 26. Συχνοτέρη εἶναι ἡ συναίρεσις ἢ παραγομένη διὰ τῆς συνεκφωνήσεως δύο ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν, μὴ ἀποτελοῦσαν δίφθογγον· (ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται ἡ συναίρεσις αὕτη

¹ Ἀντὶ κρᾶσεως τινὲς παραδέχονται ἐκθλιψιν τῆς α: γράφοντες κ' αὐτός (παράβ. Κρούσιον εἰς Ἰλ. δ, 260). Σ. Ε.

συνίζησις. Γίνεται δὲ αὕτη ὅτε μὲν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ὅτε δὲ εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν δύο ἀλλεπαλλήλων λέξεων.

A. Ἐν τῇ αὐτῇ λέξει.

α'. Τὸ α συνιζάνεται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος ἢ διφθόγγου εἰς τὰ: *δαέ* — *ἀεθλεύων, ἀνάειρε*.

β. Τὸ ε μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), καὶ

1. Ἐπομένου μακροῦ ἢ βραχέος α καὶ μετὰ τῆς *αι*: *κρέα, ῥέα, ἠνώγεα, στήθεα, ἐᾶ, πόλεας, ἡμέας* — *γνώσεται*.

2. Μετὰ τοῦ ο τῆς *οι* καὶ *ου*: *ἴσχεο, Πηλέος, ἄφρεον* — *θεοί, θεοῖσι, χρυσέοις, οἰκέοιτο*, — *χρυσέου*.

3. Μετὰ τοῦ ω: *Πηληϊάδεω, χρεώ, ἔως, τέως, χρυσέω, στηθέων, χρεώμενος, ἐῶμεν, τεθνεῶτι, μεμνέωτο*.

γ'. Τὸ ι μετὰ τῶν ἐπομένων φωνηέντων *α, ην, αι* καὶ *ο*: *πόλιας, Αἰγυπτίας*, — *Αἰγυπτίη*, — *ἰστίαϊαν*, — *πόλιος*.

δ'. Τὸ ο μετὰ ἐπομένου *ο*: *ὄγδοον*.

ε'. Τὸ υ μετὰ τῆς ἐπομένης *οι*: *δακρύοισι*.

ς'. Πολὺ σπανίως καὶ μετὰ ἐπομένου μακροῦ φωνήεντος. *ἐνναλίω*.

B. Συμβαίνει συνίζησις ἐν τέλει καὶ ἀρχῇ δύο λέξεων, καὶ μάλιστα τῆς ἡγουμένης ληγούσης εἰς *η* (ιδίως εἰς τὰς λέξεις *ἦ, ἦ, δή, μή*), εἰς *ει* (τῆς ἐπεὶ) καὶ εἰς *ω*: *ἦ οὐχ, ἦ εἰσόκεν, ἦ εἰπέμεναι, δὴ ἀντίβιον, δὴ Ἀντιμάχοιο, δὴ ἄργην, δὴ ἀφνειότατος, δὴ ἔβη, δὴ ἔπειτα, δὴ ἔβδομος, δὴ ὄγδον, μὴ ἄλλοι, Πηλεΐδη ἔθελ', εἰλαπίνη ἦε* — *ἐπεὶ οὐδ'* — *ἀσβέστῳ οὐδ*, — *ῶ ἀρίγνωτε, γέλω ἔκθανον*.

Περὶ ποσότητος συλλαβῶν

§ 27. Παρ' Ὀμήρῳ δύο σύμφωνα, ἄφωνον πρὸ ὑγροῦ, καθιστῶσι κανονικῶς θέσει μακρὸν τὸ πρὸ αὐτῶν βραχὺ φωνῆεν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως, ἔντε τῇ ἄρσει καὶ τῇ θέσει: *πέπλος, πότμος, τέκνον, βότρυς, πατέρα κλυτόν, δὲ κλαγγή, ἐπὶ κληῖσιν, τί κλαίεις, ἄνδρα θνητόν*,

τὰ πρῶτα, ἔρα|τα πρόφει|ρε χρυσέ|ης, κ. ἄλ. Ἀλλ' ἐνίοτε ἐν τῇ θέσει διαμένει καὶ βραχὺ τὸ φωνῆεν: ὄθι πλεῖστα, τίνα πρῶτον, ὄγε πρίν, δειλοῖσι βροτοῖσιν κ. ἄλ. Ὡσαύτως διαμένει βραχὺ ἔνεκα μετρικῆς ἀνάγκης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως: ἀλλόθρους.

§ 28. Εἷς τινὰς λέξεις τὰ ἀμετάβολα καὶ ἀπλᾶ ὄντα ὡς καὶ τὸ δ καὶ σ καθιστῶσι τὸ πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ ἄρσει τῶν ποδῶν φωνῆεν μακρόν, (ὅπερ μάλιστα προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ, ἀλλ' ἔπειτα ἐξαφανισθέντος F· ἴδ. §. 8). Οὕτω πρὸ τοῦ λ: μάλα λίσσοντο, ἐπὶ λιθέω, ὑπὸ λόφον — πρὸ τοῦ μ: δὲ μαλακοῖσι, τε μεγάλη, ἐνὶ μεγάροισιν, ἀπὸ μελέων, — πρὸ τοῦ ν: διανεφέων, ὥστε νέφος, ὄρεϊ νιφόεντι, ἀπὸ νευρῆφι — πρὸ τοῦ ρ: κατα ρόον, ἐπὶ ῥητῶ, ὑπὸ ροῆς — πρὸ τοῦ δ: κατα δεινούς, δὲ δείσαντες, ἔτι δὴν, ἐπὶ δέος — πρὸ τοῦ σ: τε σεύαιτο.

Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ εἰς τὰ σύνθετα: καταλοφάδια, δια μελεῖστί, κατανεύων, καταριγηλά, ἐπιθύσαντες.

Ἐν θέσει ποδὸς τὸ βραχὺ φωνῆεν πρὸ ἀμεταβόλου καθίσταται ἐνίοτε θέσει μακρόν: πολλᾶ λισσομένη, πυκνα ῥωγαλέην, πολλα ῥυστάζεσκεν.

§ 29. Ἐνεκα καθαρῶς μετρικοῦ λόγου, ἐὰν συμπέσωσι τρεῖς βραχεῖαι συλλαβαὶ ἀλλεπάλληλοι, ἢ τελευταία τούτων, ἐν ἄρσει κυρίας τομῆς κειμένη, ἐκτείνεται εἰς μακρὰν εἴτε πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου τύχη εἴτε πρὸ φωνήεντος.

A. Πρὸ συμφώνου: ἀμφιφραδέα δέ, ἀμφηρέφεια τε, ἔτεατε, ὄπταλέα τε, ῥωγαλλέα τά, Βαλίε τηλεκλυτά, νηπύτιε τί, ὅποσα ταολύπευσε — Τηλέμαχε ποῖον, τέκετο Πολυφείδεια — νισσόμεθα κενεάς, λιμένα καί, πορφύρεα καθύπερθ', ἀμφιφραδέα κατέλεξας.

B. Πρὸ φωνήεντος: Πυλαιμένα ἐλέτην, ἀμφιπρεπέα ὄτε, ὄνομα Οὔτιν, μεγάλα ἰάχοντα.

§ 30. Ὡσαύτως ἐκτείνεται ἐξ ἀνάγκης καθαρῶς μετρικῆς.

A. Ἡ πρώτη ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν εἰς πολυσυλλάβους λέξεις: ἀθανάτων, ἀκάματον, ἀνέφελος, ἀγοράασθε, ἐπίτονος, κ. ἄλ. (§ 4).

Β. Ἡ μεταξὺ δύο μακρῶν κειμένη βραχεῖα συλλαβή: *ίστή, κακοεργίης, ὑποδεξίη, ἀκομιστίη, ἀγρίου, ἀνεψιοῦ, προθυμίησι.*

Γ. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ *ἐπεὶ* (ἢ *ἐπειδὴ*) ἐν τῇ ἀρχῇ ἑξαμέτρου στίχου (ὅστις διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν *ἀκέφαλος*) (Ιλ. 22, 379).

ἐπεὶ ἰδὴ τὸν ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, καὶ Ὀδ. 4, 13.

ἐπεὶ ἰδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν;

Ἔτι δὲ καὶ ἐν (Ιλ. 23, 2: Ὀδ. 8, 452: 21, 25: 24, 482).

§. 31. Μακρὸν τελικὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγος ἐν θέσει ποδὸς πρὸ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως¹ βραχύνεται: *κρήνη ὑπό, ἡμένη ἐν, καὶ ἄνθεα, ἄλλοι ἐϋκνήμιδες, ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος, κ. πολ. ἄλ.*

Ἡ συστολὴ αὕτη γίνεται καὶ ἐν τῇ συνιζήσει (§ 29) *χρυσέω ἀλινὰ* (—υυ—).

§. 32. Ὡσαύτως καὶ ἐν μέσῳ λέξεως μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγος βραχύνεται πρὸ ἐτέρου φωνήεντος. Οὕτω τὸ *η* εἰς τό. *βέβληαι* (—υυ) — τὸ *ω* εἰς τό: *ἦρω ος* (—υυ) — τὸ *ει* εἰς τό: *ἐπειῆ* (υυ—), τὸ *αι* εἰς τό: *ἔμπαιον* (—υυ). — τὸ *οι* εἰς τό: *οἶος* (υυ) — τὸ *υι* συχνότερον εἰς τό: *υἶος* (υυ).

§ 33. Τέλος εἰς τινὰ ὀνόματα κύρια ἀρχόμενα ἀπὸ ζ καὶ σκ, καὶ ἔχοντα τὴν πρώτην αὐτῶν συλλαβὴν βραχεῖαν, ἢ τῆς προηγουμένης λέξεως τελικὴ βραχεῖα συλλαβὴ μένει ὡσαύτως τοιαύτη: *ἄστυ Ζελείης, οἶ τε Ζάκυνθον, ἢ δὲ Σκά|μανδρος.*

Τυπικόν

¹ Σπανίως τοῦτο συμβαίνει, ἐὰν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχικῶς εἶχε τὸ δίγαμμα, συμφώνου τόπον ἐπέχοντος τούτου. Σ. Ε.

Περὶ κλίσεως ὀνομάτων

Πρώτη κλίσις

§. 34. Ἀντὶ τοῦ ληκτικοῦ α μακροῦ, πρὸ πάντων δὲ τοῦ καθαροῦ -α, καὶ τοῦ τῶν εἰς -ρα ληγουσῶν λέξεων, εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ κανονικῶς η, συχνάκις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ βραχέος α: σοφίη, ἀγορή, νεηνίας, ἀληθείη, κνίσση, κτλ. (ὄρ. §. 9. Α καὶ Β). Τὸ ὄνομα θεὰ καὶ τὰ κύρια ὀνόματα *Ναυσικάα, Φειά, Αἰνεΐας, Ἑρμείας*, φυλάττουσι πάντοτε το α. Ἡ κλητικὴ τοῦ νύμφη συστέλλει τὸ η εἰς α: νύμφα.

§. 35. Τινὰ ἀρσενικὰ οὐσιαστικά, ἀντὶ τῆς συνήθους καταλήξεως ης, ἔχουσι κατάληξιν α βραχύ, (ὅπερ εἶναι σύνηθες εἰς τὴν αἰολικὴν διάλεκτον), κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ: *αἰχμητά, ἀκάκητα, εὐρύοπα, ἠπύτα, Θυέστα, ἐππηλάτα, ἰππότα, κυανοχαῖτα, μητίετα, νεφεληγερέτα*(παράβ. πρὸς ταῦτα τὰ λατινικά: *Scviba, nauta, poëta, cometa* κτλ).

§. 36. Ἡ ἐνικ. γενικ. τῶν ἀρσεν. ἔχει τρεῖς σχηματισμούς.

Α. Τὸν ἀρχικὸν αο: *Ἀτρείδαο, Αἶδαο, Ὀρέσταο, ἰκέταο* κ. ἄλ. Τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν ἔχουσι καὶ τὰ ἐπίθετα τῆς κλίσεως ταύτης: *ἐκατηβελέταν ἄνακτος* (Ιλ. 1, 65), *ἐϋρρείταο* (ὕτ. 6, 34).

Β. Τὸν ἐκ συναϊρέσεως τοῦ αο εἰς ω, ἡγουμένου φωνήεντος: *Αἰνεΐω, Ἑρμείω, Βοέω, ἐϋμμελίω* (ἀντὶ *Αἰνεΐαο, Ἑρμείαρ, Βορέαο, ἐϋμμελίαιο* κττ).

Γ. Τὸν εἰς ω μετὰ παρεμπύπτοντος ε, (ὅταν προηγῆται σύμφωνον): *Ἀτρείδεω, Πηληϊάδεω, Νηληϊάδεω, ἐριβρεμέτεω*, κ. ἄλ.

Τὸ εω τοῦτο πάντοτε συνιζάνεται (§. 23. β'. 3), διὸ τὸ ε οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸν τόνον.¹

¹ Τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῆς ἀττικῆς λεγομένης κλίσεως: εὐγεως, Μενέλως· καὶ εἰς τὰς εἰς εως καὶ εων γενικάς τῶν εἰς ις καὶ υς τριτοκλίτων: ὄφεως, ὄφρων – πήχεων.

Παράδειγμα σχηματισμοῦ² τῆς αο καὶ εω γεν. ἐν τῇ αὐτῇ λέξει εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ. 21. 85).

Ααοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,

Ἄλτεω, ὃς λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει.

§. 37. Ὡσαύτως ἡ γεν. πληθ. ὅλων τῶν ὀνομάτων τῆς α'. κλίσεως ἔχει τρεῖς σχηματισμούς.

A. Τὸν πρωτότυπον εἰς αων: *θεάων, ἀγοράων, δμῶων, κλισιάων, Μαλειάνων, ναυτάων, πυλάων* κ. πολ. ἄλ.

B. Τὸν συνηρημένον εἰς ων: *δμῶων, θεῶων, κλισιῶων, παρειῶων.*

Γ. Τὸν εἰς ων μετὰ προηγουμένου ε. έων. Οὕτως εἰς τό: *ἀρέων, (ἀρά), ναυτέων, πυλέων, σέων, ἐφετμέων* κ. ἄλ. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον: *πασέων (= πασῶων)*. Εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦτο τῆς γεν. τὸ ε ἀποτελεῖ ἐνίοτε ἰδιαιτέραν συλλαβὴν (διαφέρει τοῦ ε τῆς καταλ. τῆς ἐνικ. γεν. εω §. 36. Γ) (Ιλ. 12, 340): *καὶ πυλέων*. (αὐτ. 7, 1): *ὡς εἰπῶων πυλέων* (Ὀδ. 21, 191: *ἐκτὸς θυρέων* (ἀλλ' αὐτ. 74: *ἔχομεν ἦκε, θυρέων*).

§. 38. Ἡ δοτ. πληθ. λήγει κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ εἰς ησι(ν) ἢ ης: *κοίλησιν, θεῆσιν, ἀθανάτησιν θεῆς* (Ιλ. 3, 158), *κοίλης παρὰ νηυσί* (αὐτ. 1. 89), *ἐν παλάμῃς* (αὐτ. 1, 238), *νηυσί τε σῆς* (αὐτ. 1. 179), *στετέρησιν ἀτασθαλίησιν* (Ὀδ. 1, 7), καὶ τὰ ὅμοια. Ἡ συνήθης κατάληξις αἰς δις ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ: *ἀκταις* (Ιλ. 12, 284), καὶ *θεαῖς* (Ὀδ. 5, 119).

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ φι, ὄρ. §. 53. A.

Δευτέρα κλίσις

§. 39. Ἡ ἐνικ. γενικὴ ἔχει τρεῖς καταλήξεις.

² Κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ. Σ. Ε.

A. τὴν *οιο* (προελθοῦσα ἐκ τῆς *ο-sjo*, ἀντιστοιχούσης τῇ Σαγσκοριτικῇ κατάληξει *a-sja*, ἐξυγροανθέντος τοῦ *j* εἰς *i*, τοῦ δὲ *σ* μεταξὺ δύο φωνέντων συκοπέντο): *θεοῖο*, *ἡελίοιο*, *χωσμένοιο*, *ἀργυρέοιο βιοῖο* κτλ.

B. Τὴν συνήθη κατάληξιν *ου* (προελθοῦσαν ἐκ τῆς ἡγουμένης *οιο* δι' ἀποβολῆς τοῦ *i* καὶ συναιρέσεως): *ἀλόχου*, *μηροῦ*, *Πύλου*, *δυσομένου*, *αὐτοῦ* κ. ἄλ.

Γ. Τὴν *ωο* εἰς τὰ ὀνόματα τῆς ἀττικῆς καλουμένης κλίσεως: *Πετεῶο* (ἐκ τοῦ *Πετεῶς*), *Πηνελέωο* (ἐκ τοῦ *Πηνέλεως*).

§. 40. Τοῦ *δοτ.* *δυῖκ.* ἢ *γεν.* καὶ *δοτ.* ἔχει τὴν κατάληξιν *οῖν* ἀντὶ *οιν*: *ἵπποῖν*, *σταθμοῖν*, *ᾠμοῖν* (παρ. §. 44).

§. 41. Ἡ *δοτ.* *πληθ.* λήγει εἰς *οισι(ν)* καὶ *σπανιώτερον* εἰς *οις* (ἢ πρώτη κατάληξις εἶναι ἡ ἀρχική): *οἰωνοῖσι*, *Δαναοῖσιν*, *σοῖς ἐτάροισιν* (Ίλ. 1, 170), *οἴσι φίλοισι* (ὄδ. 1, 19), *μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν* (ὄδ. 1, 56) κ. πολ. ἄλ.

§. 42. Τὰ συνηρημένα τῆς κλίσεως ταύτης ἀπαντῶσι συνήθως μὲν ἀσυναίρετα, *σπανίως* δὲ καὶ μετὰ συναιρέσεως: *νόος*, *πλόος*, *ρόος*, *ὄστέον*, *χρύσεος* (καὶ κατ' ἕκτασιν *χρύσειος* §. 11. B) κτλ. Μοναδικοὶ συνηρημένοι σχηματισμοὶ εἶναι τά: *νοῦς* (Ὀδ. 10, 240), *χειμάρρους* (Ίλ. 11, 493) παρὰ τὸ *χειμάρροος*, (αὐτ. 13. 138), *χειμάρροι* (αὐτ. 4, 452), *Πάνθου*, (αὐτ. 15, 522), καὶ *Πάνθω* (αὐτ. 17, 40) παρὰ τὸ *Πάνθοον* (αὐτ. 3, 146).

§. 43. Ὄνοματινα τῆς ἀττικῆς κλίσεως πρὸς τῆς *κατλα.* ὡς ἐνίστε ἔχουσιν *ο*: *Ἀθῶος*, *Κῶος*, *γαλόωος* (ἀντὶ *Ἄθωος*, *Κῶος*, *γάλωος*).

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ *φι*, ὄρ. §. 53. B.

Τρίτη κλίσις

§. 44. Ἡ γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκ. ἔχουσιν (ὡς καὶ εἰς τὴν 2 κλ. §. 40) τὴν κατάληξιν *οῖιν*. Οὕτω γεν. *Σειρήνοιιν* (Οδ. 12, 52 καὶ 167)· δοτ. *ποδοῖιν* (Ιλ. 14, 228) κ. ἄλ.

§. 45. Ἡ δοτ. πληθ. ἔχει συχνότατα πλὴν τῆς καταλήξεως *σι* τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ τὴν *εσσι(ν)*, σπανιώτερον δὲ τὴν *εσι*¹: *κύνεσσι* (*κύων*), *νεκύεσσι* (*νέκυς*), *παίδεσσι* (*παῖς*), *θυγατέρεσσιν* (*θυγάτηρ*), *χειρέσσι* (*χείρ*), *οἷεσσι* (*οἷς*), *ἐπέεσσι* (*ἔπος*), *βελέεσσιν* (*βέλος*), *βόεσσι* (*βοῦς*, *βο-ός*), *ἰππήεσσι* (*ἰππεὺς -ῆρος*) καὶ πολ. ἄλ. Μετὰ τῆς καταλήξεως *εσι*: *ἀνάκτεσι* (*ἄναξ*), *αἶγεσι* (*αἶξ*), *οἶεσι* (*οἷς*), *χειρέσι* (*χείρ*), *ἴνεσιν* (*ἴς*), *βέλεσι* (*βέλος*) καὶ ἄλ. Μετὰ τῆς καταλήξεως *σι*: *κρητηῆρσι* (*κρητήρ*), *κυσὶ* (*κύων*), *πᾶσι* (*πᾶς*), *βουσί* (*βοῦς*), *χερσὶ* (*χείρ*) κ. ἄλ.

Ἀντὶ τῆς καταλήξεως *εσσι* εὐρίσκεται ἐνίοτε *σσι* εἰς φωνηεντολήκτους ῥίζας: *νέκυ σσι* (*νέκυς*), *δέπασσι* (*δέπας*). Τὴν κατάληξιν ταύτην λαμβάνουσι καὶ τινὰ ὀνόματα γλωσσόφωνον χαρακτῆρα ἔχοντα, ἀποβαλλομένου τοῦ γλωσσοφώνου: *ποσσι* (*ἀντὶ ποδ-σί*), *ἴρισ-σιν* (*ἀντὶ ἴριδ-αῖν* ἐκ τοῦ *ἴρις*).

§. 46. Τὰ εἰς *ηρ* συγκοπτόμενα, ὅτε μὲν ἀπαντῶσιν ἄνευ συγκοπῆς, ὅτε δὲ μετὰ συγκοπῆς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: *μητέρος* καὶ *μητρός*, *πατέρος* καὶ *πατρός*, *θυγατέρος* καὶ *θυγατρός*, *ἀνέρος* καὶ *ἀνδρός*, *μητέρι* καὶ *μητρὶ* κτλ. Εἰς τὴν δοτ. πληθ. τινὰ τούτων ἔχουσι κατάληξιν *εσσι*: *ἄνδρεσσι* (*παρὰ τὸ ἀνδράσι*), *θυγατέρεσσι* (ἴδ. §. 45).

§. 47. Τὰ εἰς *ις* γεν. *ιδος* ὀνόματα, καὶ πρὸ πάντων τὰ κύρια ὀνόματα, ἔχουσιν ἐν τῇ γεν. καὶ τὴν κατάληξιν *ιος*, ἐν δὲ τῇ δοτ. λήγουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς *ι* (*ἀντὶ εἰς ἰδι*)¹: *μῆνις*, *μῆνιος* κτλ. *Θέτις*, *Θέτιδος*, *θέτι*,

¹ Ἡ χρῆσις τῶν διαφόρων τούτων καταλήξεων τῆς δοτ. πληθ. ἐξηρτάτο μάλιστα ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου· τινῶν ὅμως ἀπαντᾷ μόνον ὁ εἷς τούτων: *μακάρεσσι*, *κηρύκεσσι*, *πευρύγεσσι*, *κορύθεσσι*, κ. ἄλ. καὶ τῶν εἰς ὧν μετοχῶν: *σπευδόντεσσι*· ἄλλων δ' ὁ εἷς *σιν*: *φρεσί*, *γυναιξί*· ἄλλων δ' ἐναλλάξ ὁ εἷς ἦ ὁ ἄλλος: *ἐπέεσσιν*, *ἔπεσσιν*, *ἔπεσι*. Σ. Ε.

¹ Τὸ *ι* τῆς δοτ., ὡς ἐκ τῆς συγκοπῆς *το δ* καὶ συναιρέσεως τῶν *ι* προελθὼν εἶναι μακρόν: *θέτι*, *μήτι*, κ. ἄλ. διαμένει βραχὺ εἰς τό: *δαί* Ιλ. 13, 286 καὶ 14, 387 καὶ 24, 736).

θέτιν κτλ. Εἰς τὸ πόλις μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος ἐκτὸς τῶν καταλήξεων *ιος, ι* (πόλιος, πόλι, πόλιν) καὶ τὰς *ηος, ηῖ, ηας*: πόληος, πόληϊ, πληθ. πόληες, πόληας.

§. 48. Τὰ εἰς *υς* γεν. *υος* ὀνόματα συναιροῦσι πάντοτε εἰς τὴν ἐνικ. δοτ. τὸ *υῖ* εἰς *υι*: πληθυῖ, θρήνυι, ἰξυῖ, οἰζυῖ. ἢ ἐνικ. αἰτ. ἔχει ἐνίοτε τὴν κατάλ. *α*: ἰχθύα (ἀντὶ ἰχθύν), εὐρέα² (ἀντὶ εὐρύν), νέα (ἀντὶ ναῦν). — Εἰς τὴν πληθ. ὄν. ἐπικρατεῖ ὁ ἀσυναίρετος τύπος: *σύες, ἰχθύες*. — Εἰς τὴν αἰτ. πληθ. ὅτε μὲν ὁ ἀσυναίρετος, ὅτε δὲ ὁ συνηρημένος τύπος¹: *σῦς* καὶ *σύας, ἰχθύς* καὶ *ἰχθύας*. — Εἰς τὴν δοτ. πληθ. ἀπαντῶσιν οἱ εἰς *υεσσι(ν), υσσι(ν)* καὶ *υσι(ν)* σχηματισμοί: *σύεσσιν, ὑεσσιν, νεκύεσσιν, ἀσταχύεσσιν* — *νέκυσσιν, γένυσσιν* — *πίτυσσιν* — *συσί, ἰχθύσιν*.

§. 49. Πολλὰ τῶν εἰς *ευς* ὀνομάτων, ἀποβάλλοντα τὸ *υ*, ἐκτείνουσι τὸ *ε* εἰς *η* βασιλεύς, κλητ. βασιλεῦ· ἀλλὰ γεν. βασιλῆος (παρὰ τὸ βαιλέφος), δοτ. βασιλῆϊ, αἰτ. βασιλῆα, πληθ. ὄν. βασιλῆες, γεν. βασιλῆων, αἰτ. βασιλῆας. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ δοτ. πληθ. ἀριστή –εσσι (ἀριστεύς). — Ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τό: Ἀχιλλεύς (Ἀχιλεῦς), Ἀχιλῆος, Ἀχιλῆϊ, Ἀχιλῆα. Τὰ ἄλλα κύρια ὀνόματα λήγουσιν ἐν τῇ γεν. ὅτε μὲν εἰς *ηος*, ὅτε δὲ εἰς *εος*, τῆς τελευταίας ἐνίοτε συνιζανομένης, ἐν δὲ τῇ δοτ. εἰς εἶ καὶ *ηῖ*, ἐν δὲ τῇ αἰτ. ἢ καταλ. *εα* ἐνίοτε συναιρεῖται εἰς *η*: Πηλεύς, Πηλῆος καὶ Πηλέος, Πηλῆϊ καὶ Πηλέϊ, Πηλῆα, Τυδέα καὶ Τυδῆ.

Τὸ Ὀδυσσεὺς (Ὀδυσεῦς) ἔχει τρεῖς σχηματισμοὺς τῆς γεν.: Ὀδυσσηός (Ὀδυσηός) Ὀδυσεός καὶ Ὀδυσεῦς (τὸν τελευταῖον ἐν Ὀδ. 19, 136).

² Μοναδικὸν παράδειγμα τῆς εἰς *εα* αἰτ. τῶν εἰς *υς* ἐπιθ. ἀναφέρει ὁ Κρύγερος τό: εὐρέα πόντον, καὶ εὐρέα κόλπον. Σ. Ε.

¹ Καὶ τοῦτο κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: ὀφρύας (Ὀδ. 9, 389) καὶ ὀφρῦς (Ἰλ. 16, 740), ἰχθύας, ἰχθύς.

§. 50. Ὀνόματά τινα εἰς -ως γεν. -ωτος, ἀποκόπτοντα τὸ τ εἰς τινὰς πτώσεις, πάσχουσι ἐν ταυτῶ καὶ συναίρεσιν: γέλως, δοτ. γέλω, αἰτ. γέλω². ἰδρώς, δοτ. ἰδρῶ, αἰτ. ἰδερῶ (ἀλλ' ἢ δοτ. ἔρω, Ὀδ. 18, 212) ἀνήκει εἰς τὸ ἔρος). — Ἄνευ τ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ συναίρεσεως αὐτοῦ ἀπαντᾶ τὸ: χρώς, χρόον, χροῖ, χροά (σπανιώτερον χρωτός, χρωτά).

§. 51. Τὰ εἰς -ος οὐδ. ἔχουσιν ἐνίοτε ἐν τῇ ἐνικ. γεν. ἀντὶ τῆς καταλήξεως εὐς τὴν ἐκ ταύτης συνηρημένην εὐς (§ 14) θέρευς (ἀντὶ θέρους), Ἐρέβευς (ἀντὶ Ἐρέβους)· καὶ ἅπαξ γέννευς (ἀντὶ γένους) (Ὀδ. 15, 533).

Προσχηματισμοί

§. 52. Πρὸς ἐξήγησιν τοπικῆς σχέσεως ἐπισυνάπτονται συχνότα παρ' Ὀμήρῳ εἰς οὐσιαστικὰ οἱ προσχηματισμοὶ -θ, -θεν, καὶ δε.

α'. θι: οἴκοθι, *domi* (παρὰ τὸ οἶκοι), κηρόθι· ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἔχει ἐπιφερομένην καὶ τὴν πρό: Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθι πρό, πλὴν τῶν ἀνωτέρω· καὶ ἐπὶ χρόνου: ἡῶθι πρό.

β'. θεν: οἴκοθεν, *domo*, ἀγρόθεν, οὐρανόθεν, ἀγορῆθεν, κλισιῆθεν, λειμωνόθεν, πρύμνηθεν, Ἰδηθεν, Οἰχαλίηθεν κ. πολ. ἄλ. — Ἐνίοτε καὶ μετὰ προθέσεως: ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ οὐρανόθεν, ἐξ Αἰσύμηθεν, ἐξ ἀλόθεν, κατὰ κρηθεν¹. — Σπανίως ἐπισυνάπτεται εἰς ὀνόματα προσώπων: πατρόθεν, Διόθεν.

γ'. δε (συνήθως ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν αἰτ.): πόλιν δε καὶ ἄστυδε· ἄλαδε, κλισίηδε κ. ἄλ. Κρήτην δε, Αἴγυπτόν δε κ. ἄλ. ἡμέτερόν δε, ὑμέτερόν δε — φώως δε, πόλεμόν δε, ὑσμίην δεκ. ἄλ. ἐνίοτε καὶ διπλοῦν ἀπαντᾶ: ὄνδε δόμονδε· καὶ μετὰ προθέσεως: εἰς ἄλαδε. Σπανίως ἐπισυνάπτεται εἰς ὀνόματα προσώπων: Πηλείωνά δε. — Διὰ συγχωνεύσεως τοῦ δ μετὰ τοῦ σ τῆς αἰτ. πληθ. προκύπτει προσχηματισμὸς ζε εἰς τά: ἔραζε καὶ θύραζε.

² Ἰδ. Γραμ. Βουτμ. μετάφ. Ἀσωπίου σελ. 86. Σ. Ε.

¹ Τοῦτο προήλθον ἐκ συγκοπῆς τοῦ α: κατὰ κάρηθεν = κατὰ κρηθεν = ἐκ τῆς κεφαλῆς κάτω. Σ. Ε.

§. 54. Προσχηματισμὸς συχνότατος παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὁ -φι(ν), (ἀντιστοιχῶν εἰς τὸν λατ. -bi, εἰς τά: i-bi, u-bi, ti-bi, si-bi, καὶ εἰς τὸν ἐκ τούτου διὰ συστολῆς προερχόμενον hi ἐν τῷ mi-hi), ὅστις ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ῥίζαν τῶν ὀνομάτων ἀπασῶν τῶν κλίσεων καὶ ἐπέχει θέσιν τῆς γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἐν. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ.

A. Ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ ληκτικὸν φωνῆεν η τῆς 1. κλίσεως,
α'. Ὡς γεν.: κεφαλῆφι, νευρῆφι· καὶ μετὰ προθέσεων: ἀπὸ νευρῆφιν, ἐξ εὐνήφιν.

β'. Ὡς δοτ.: ἀγέληφι, βίηφι, θύρηφι, κλισίηφι¹. κ. π. ἄλ.

B. Ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ ληκτικὸν φωνῆεν ο τῆς 2. κλίσεως,
α'. Ὡς γεν.: Ἰλιόφι, δακρυόφι (= δακαρύων)· καὶ μετὰ προθέσεων: ἀπ' αὐτόφιν (= ἀπ' αὐτῶν), ἀπὸ καὶ ἐκ πασσαλόφιν, ἐκ ποντόφιν, ἐκ θεόφιν (= ἐκ θεῶν)².

β'. Ὡς δοτική: θεόφιν (= θεοῖς)· καὶ μετὰ προθέσ.: ἐπ' αὐτόφι (= ἐπ' αὐτῶ), παρ' αὐτόφι (= παρ' αὐτοῖς) κ. ἄλ.

Γ. Εἰς τὸ ῥιζικὸν φωνῆεν τῆς 3. κλίσεως συχνότατα μετὰ παρεμπτώσεως ἐνὸς σ³, καὶ μετὰ προθέσεως,

α'. Ὡς γεν.: ἀπὸ ναῦφι (= ἀπὸ νεῶν), ἐξ Ἐρέβενσφιν (= ἐξ Ἐρέβους), κατ' ὄρεσφι (= κατ' ὄρέων), πρὸς κοτυληδόνοφιν (= πρὸς κοτυληδόνων), ὑπὸ κράτεσφι (= ὑπὸ κράτους) κ. ἄλ.

β'. Ὡς δοτ.: παρὰ ναῦφι (= παρὰ ναυσί), παρὰ καὶ σὺν ὄχεσφι (= παρὰ καὶ σὺν ὄχεσι) κ. ἄλ. — Ἄνευ προθέσεως ὄρεσφιν (Ἰλ. 11, 474).

Ἀνώμαλα ὀνόματα

¹ Τινὲς τῶν γραμματικῶν νομίζοντες, ὅτι ἐπισυνάπτεται ἢ κατάληξις φι ἀμέσως εἰς τὴν δοτικὴν, ὑπογράφουσι τὸ η, κακῶς ποιοῦντες.

² Τὸ ο τοῦτο πάντοτε δέχεται ἐπ' αὐτοῦ τὸν τόνον.

³ Τὸ σ παρεντίθεται, ὅταν ῥιζικὸν φωνῆεν εἶναι τὸ ε: ὄχε-σ-φι, ὄρε-σ-φι, κράτε-σ-φι. Σ.

§. 54. Τὰ ἐπόμενα ὀνόματα ἔχουσιν ἐν τῇ ἑαυατῶν κλίσει εἰδικούς τινας σχηματισμούς.

1. *Ἀήρ*, ἡ: ἡέρος, ἡέρι, ἡέρα.
2. *Ἀΐδης*, ὁ: γεν. *Ἀΐδαο* καὶ *Ἀΐδεω* (§. 36. Α. Γ), καὶ ἄλλος τύπος ἐκ τοῦ *Ἄϊς*: *Ἄϊδος*, *Ἄϊδι*, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν *Ἀΐδωνεύς* (Ιλ. 20, 61), δοτ. *Ἀΐδωνῆϊ* (αὐτ. 5, 190, *Ἀΐδωνῆϊ προΐάψειν*, παρὰβ. αὐτ. 1, 3. *Ἄϊδι προΐαψεν*).
3. *Ἄναξ*, ὁ: κλ. ἄνα, μόνον περὶ θεοῦ: *Ζεῦ ἄνα* (Ιλ. 3, 351: Ὀδ. 17, 354), δοτ. πλ. ἀνάκτεσι.
4. *Ἀνήρ*, ὁ: ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα καὶ ἀνδρός, ἰ, α· δοτ. πλ. ἀνδρεσσι καὶ ἀνδράσι(ν).
5. *Ἄρης*, ὁ: Ἄρηος, ἠϊ, ἠα καὶ Ἄρεος, εἷ· κλητ. *Ἄρες* καὶ *Ἄρες*· παρ' ἀλλήλοις κεῖνται: *Ἄρες*, *Ἄρες*, βροτολοιγέ (Ιλ. 5, 31), παρὰβ. §. 15.
6. *Γόνυ*, τό: γούνατος καὶ γουνός, πλ. γούνατα καὶ γοῦνα, γούνων, γούνασι καὶ γούνεσσι.
7. *Δόρυ*, τό: δούρατος καὶ δουρός, δούρατι καὶ δουρί, δυϊκ. *δοῦρε*, πλ. δούρατα καὶ δοῦρα, δούρων, δούρασι καὶ δούρεσσι.
8. *Δῶμα*, τό: ἀρχαῖος κατὰ συγκοπὴν τύπος τῆς ὄν. καὶ αἰτ. *δῶ* (ἴδ. κριθή)¹.
9. *Ἔρω*, ὁ: παρεσχηματισμένος τύπος ἔρος, οὔ δοτ. ἔρω, αἰτ. ἔρον.
10. *Ζεύς*: ἐκτὸς τοῦ *Διός*, ἰα, α, καὶ *Ζηγός*, *Ζηνί*, *Ζηνά*.
11. *Θέμις*, ἡ: πληθ. ὄν. *θέμιστες*, αἰτ. *θέμιστας*.
12. *Ἰχώρ*, ὁ: κατὰ συγκοπὴν αἰτ. *ἰχῶ* (ἴδ. δῶμα).
13. *Κάρα το*: (ἐκ τῶν τεσσάρων ῥιζῶν *καρητ-*, *καρήατ-*, *κραατ-*, καὶ *κράτ*)².

¹ «Οἱ συντετμημένοι τύποι δῶ, κρῖ, εἶναι λείψανα γλώσσης ἀκόμη μὴ διαμορφωθείσης ἀναλόγως, καὶ διὰ τοῦτο ἀντ' αὐτῶν ἔπειτα εἰσῆχθησαν τελειότεροι τύποι». Γραμ. Βουτμ. μετάφρ. Ἀσωπ. σελ. 84 σημ. γ'. Σ. Ε.

² Μοναδικοὶ τύποι εἶναι τά: αἰτ. *κάρα* (Ιλ. 16, 392), *κρηθεν* = ἐκ τοῦ *κάρηθεν* (αὐτ. 548 καὶ Ὀδ. 11, 588), *κράτεσφιν* (Ιλ. 10, 156).

Ἐνικ. Ὀν. *κάρη*

Γεν. *κάρητος, καρήατος, κράατος κρατός*

Δοτ. *κάρητι, καρήατι, κράατι, κρατί.*

Αἰτ. *κάρη, παρεσχηματισμένος τύπος ἄρσ. τὸν κρᾶτα.*

Πλ. Ὀν. *κάρα, καρήατα, κράατα, παρεσχ. τύπ. κάρηνα.*

Γεν. *κράτων καρήνων*

Δοτ. *κρασὶ(ν)*

Αἰτ. *ὡς ἡ ὀνομαστική.*

14. *Κριθή, ἡ: καὶ κατὰ συγκοπήν τὸ κρι (παράβ. δῶμα).*

15. *Λᾶς, ὁ: λᾶας, γεν. λᾶος, δοτ. λᾶτ, αἰτ. λᾶαν, δυϊκ. ὄν. λᾶε, πλ. γεν.*

λάων, δοτ. λάεσσι.

16. *Μάστιξ, ἡ: δοτ. μάστι, αἰτ. μάστιν.*

17. *Ναῦς, ἡ:*

Ἐνικ. Ὀν. *νῆυς* Πλ. Ὀν. *νῆες καὶ νέες*

Δοτ. *νηὸς καὶ νεὸς* Γεν. *νηῶν καὶ νεῶν*

Αἰτ. *νῆα καὶ νέα* Αἰτ. *νῆας καὶ νέας.*

18. *Ὅτς, (ὁ, ἡ): δοτ. πλ. ὀΐεσσι, ὄεσσι, οἴεσι, αἰτ. ὀΐς.*

19. *Χεῖρ, ἡ: πλήν τῶν κοινῶν σχηματισμῶν χειρὸς κτλ. δοτ. χερὶ, αἰτ.*

χέρια· πλ. δ. χεῖρεσι(ν) καὶ χείρεσσι(ν), χερσί.

20. *Υῖός, ὁ: κατὰ τριπλῆν κλίσιν**

Ἐνικ. Ὀν. *υῖός (ΥΙΣ)* Πλ. Ὀν. *υῖες, υῖέες*

Γεν. *υῖοῦ, υῖος, υῖέος* Γεν. *υῖῶν υῖέων*

* Ὅρ. Γραμ. Βουτμ. μετάφρ. Ἀσωπίου σελ. 92.

1. Ἀγκάλη· δοτ. πλ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀγκαλίδεσσιν.

2. Οὔς, τό: γεν. οὔατος, πλ. οὔατα, δοτ. οὔασιν, ὠσίν.

3. Πρόσωπον, τό: πληθ. αἰτ. προσώπατα, δοτ. προσώπασιν.

4. Σπέος: γεν. σπέιους, αἰτ. σπεῖος, γεν. πλ. σπείων, δοτ. σπήεσσι καὶ σπέεσσι.

5. Χρῶς, ὁ: γεν. χρούς, δοτ. χροῖ, αἰτ. χρῶα. Σ. Ε.

Δοτ. υῖι, υῖέϊ	Δοτ. υῖοῖσιν, υῖάσι,
Αἰτ. υῖόν, υῖα, υῖέα	Αἰτ. υῖας, υῖέας
Κλ. υῖέ	Κλ. υῖες, υῖεῖς

Τοῦ δυϊκοῦ μόνον ὄνομ. καὶ αἰτ. υῖε.

Περὶ ἐπιθέτων

§. 55. Τὸ θηλυκὸν τῶν ἐπιθέτων ἔχει τρεῖς καταλήξεις, προηγουμένου φωνήεντος ἢ ρ, ἔχει τὴν κατάληξιν η: *ξενίη, παλαιή, αἰσχρή, ἱερή* κτλ. (παράβ. §. 9, α). Ἐξαιρεῖται τὸ θηλ. τοῦ δῖος πάντοτε *δία* (μετὰ βραχέος α), καὶ τὸ *πότνια*, ὅπερ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ θεᾶ συνηρημένον εἰς *πότνα*: *πότνα θεᾶ* (Ὀδ. 5, 215. 13, 391, 20, 61).

§. 56. Τινὰ τῶν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ εἰς ος τρικαταλήκτων ἐπιθέτων εὕρηνται παρ' Ὀμήρῳ καὶ δικατάληκτα, σχηματίζοντα τὸ θη. εἰς ος ἀντὶ η: *ἡ ἄγριος* (Ἰλ. 3, 24. 19, 88), *ἡ κλυτός* (Ἰλ. 2, 742. Ὀδ. 5, 422).

Τούναντίον πολλὰ σύνθετα ἐπίθετα εἰς ος λαμβάνουσιν ἰδιαίτερον κατάληξιν εἰς τὸ θηλυκόν, ὡς ἐὰν ἀπλᾶ: *ἀβρότη* (Ἰλ. 14, 78), *ἀγακλειτή* (αὐτ. 18, 45), *ἀπειρεσίη* (αὐτ. 20, 58), *ἀριγνώτη* (Ὀδ. 6, 108), *ἀσβέστη* (Ἰλ. 16, 123), *ἐϋξέστη* (αὐτ. 7, 5), *ἐϋρρείτη* (Ὀδ. 14, 257) καὶ ἄλλ. καὶ μετὰ προθέσεως σύνθετα: *ἀμφιβρότη* (Ἰλ. 2, 387), *ἀμφιρύτη* (Ὀδ. 1, 50), *ἀντιθέη* (Ἰλ. 11, 117), *εἰναλίη* (αὐτ. 15, 479), *ἐννυχίη* (αὐτ. 3, 178), *ἐπικαρσίη* (αὐτ. 9, 70), *ὑποδεξίη* (Ἰλ. 9, 73) κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ τὰ σύνθετα, ὧν τὸ πρῶτον συνθετικὸν εἶναι ὄνομα: *δουρικτητή* (Ἰλ. 9, 343), *ἱππηλασίη* (αὐτ. 7, 340) κ. ἄλλ.

§. 57. Τὰ εἰς -εος καὶ -οος ἐπίθ. μένουσι συχνάκις ἀσυναίρετα: *χρυσέη, χρυσέω* (μετὰ συνιζήσεως ἴδ. §. 26, α, β', γ') — *καλλίρροος, ὄγδοον* (μετὰ συνιζήσεως ἴδ. §. 26, Α, δ').

§. 58. Τὰ εἰς -υς ἐπίθ. ἔχουσιν εἰς τὸ θηλ. ἐνίοτε *εη* ἢ *εα* ἀντὶ *εια*¹: *βαθέη, ὠκέα* - ἐνίοτε ἢ κατάληξις -υς εἶναι εὐχρηστος καὶ ἐπὶ τοῦ θηλ.: *ἠδύς, ἀϋτμή* (Ὀδ. 12, 369), *θῆλυς* (Ἰλ. 5, 269, Ὀδ. 5, 467), *πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν* (αὐτ. 4,

¹ Τὸ θηλ. τοῦ λιγύς προπαροξύνεται: Μοῦσα λίγεια (Ὀδ. 24) Σ. Ε.

709) - Ἡ ἐνικὴ αἰτ. τοῦ ἄρσ. λήγει ἐνίοτε εἰς εα ἀντὶ να): εὐρέα πόντον (§. 48).

§. 59. Τὰ εἰς -ηεις λήγοντα ἐπίθετα εὐρίσκονται ἐνίοτε συνηρημένα: *τιμῆς* (ἀντὶ *τιμήεις* Ἰλ. 9, 605), *τιμῆντα* (ἀντὶ *τιμήεντα* αὐτ. 18, 475) — Εἰς τὰ εἰς -οεις τὸ οε ἐνίοτε συναιρεῖται εἰς ευ εἰς τό: *λωτεῦντα* (ἀντὶ *λωτόεντα* αὐτ. 12, 283) — Ἡ ἀρσενικὴ κατάλ. ηεις καὶ -οεις ἀπαντᾷ μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων θηλ. γεν. ληγόντων εἰς ος ἀντὶ τῆς θηλ. καταλ. ἤεσσα καὶ ὀεσσα: *ποιήεις Ἀλιάρτος, ὑλήεις Ζάκυνθος* — *ἡμαθόεις Πύλος, ἀνθεμόεις Πύρασσος, ἀργινόεις Λύκαστος καὶ Κάμειρος, ἀμπελόεις Ἐπίδαυρος*.

Ἄπαξ ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ ὑπερθετικὴ κατάληξις τάτος μετὰ οὐσ. γένους θηλ.: *ὀλοώτατος ὀδμή* (Ὀδ. 4, 442).

§. 60. Τὸ ἐπίθετον *πολύς* κλίνεται ἐν τῷ ἄρσ. καὶ οὐδ. γένει, καὶ σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως, κατὰ τὰς δύο ῥίζας αὐτοῦ *πολυ* (*πουλυ*) καὶ *πολλο*. τὸ δὲ θηλ. κανονικῶς κατὰ τὴν 1. κλίσιν *πολλή* -ῆς κτλ.

Ἐνικός

Ἄρσ. Ὀν.	<i>πολύς, πουλύς, πολλός.</i>	Οὐδ.	<i>πολύ, πουλύ, πολλόν</i>
Γεν.	<i>πολέος</i>		<i>πολλοῦ,</i>
Δοτ.			<i>πολλῶ,</i>
Αἰτ.	<i>πολύν, πουλύν, πολλόν.</i>		<i>πολύ, πουλύ, πολλόν.</i>

Πληθυντικός

Ὀν.	<i>πολέες (πολεῖς) πολλοί,</i>	<i>πολλά</i>
Γεν.	<i>πολέων</i>	<i>ἢ πολλῶν,</i>
Δοτ.	<i>πολέεσσιν πολέεσι-έσι(ν), πολλοῖς,</i>	
Αἰτ.	<i>πολλούς,</i>	<i>πολλά</i>

Παραθετικά

§. 61. Αί παραθετικά καταλήξεις -ώτερος καὶ -ώτατος εὐρίσκονται ἐνίοτε ἡγουμένου καὶ μακροῦ φωνήεντος: *κακοξεινώτερος, διΐζυρώτερος, διΐζυρώτατος, λαρώτατος*.

§. 62. Αί παραθετικά καταλήξεις -ίων καὶ -ιστος εἶναι συχνότατα παρ' Ὀμήρω.

α'. Συγκριτικά: *γλυκίων* (ἐκ τοῦ γλυκύς), *φιλίων* (ἐκ τοῦ φίλος), *βράσων* (ἀντὶ βραδίων ἐκ τοῦ βραδύς), *πάσων* (ἀντὶ παχίων ἐκ τοῦ παχύς), *μάσων* (ἀντὶ μακίων ἐκ τοῦ μακρός).

β'. Ὑπερθετικά: *ᾠκιστος* (ἐκ τοῦ ᾠκύς), *κύδιστος* (ἐκ τοῦ υδρός), *οἴκτιστος* (ἐκ τοῦ οἰκτός), *βάθιστος* (ἐκ τοῦ βαθύς), *βάρδιστος* (ἀντὶ βραδιστος ἐκ τοῦ βραδύς παραβ. §. 18).

§. 63. Παραθετικά τινα γίνονται ἀμέσως ἀπὸ οὐσιαστικῶν: *βασιλεύτερος, βασιλεύτατος* (ἐκ τοῦ βασιλεύς), *κύντερος καὶ κύντατος* (ἐκ τοῦ κύων), *κερδίων καὶ κέρδιστος* (ἐκ τοῦ κέρδος) καὶ *κῆδιστος* (ἐκ τοῦ κῆδος), *ρίγιον καὶ ρίγιστος* (ἐκ τοῦ ρίγος).

§. 64. Ἀνώμαλα παραθετικά

Θετικὸν	Συγκριτικὸν	Ὑπερθετικὸν
1. Ἀγαθὸς	ἀρείων λωῖων λωῖτερος βέλτερος φέρτερος	κάρτιστος φέρτατος φέριστος
2. Κακὸς	κακώτερος χερείων ¹ χερειότερος χειρότερος	κάκιστος

¹ Μοναδικοί εἶναι οἱ σχηματισμοὶ δοτ. χέρηι, αἰτ. χέρηα, πληθ. ὄν. χέρηες, οὐδ. χέρηα ἢ χέρηια θετικά ἐκ τοῦ χερός.

3. Ὀλίγος	ὀλίζων	
4. Πολὺς	ἐνικ. πλέων, πλέον πλ. πλέες, πλέας	
5. Ῥηΐδιος (ἀντὶ ῥάδιος)	ῥηΐτερος ῥηΐτατος	ῥηΐστος
6. Βραδὺς	βράσσω	βάρδιστος
7. Ἴθὺς		ἰθύντατα
8. Φαεινὸς		φάαντατος

Περὶ ἀντωνυμιῶν

§. 65. Εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος ἔχει μέγαν ἀριθμὸν σχηματισμῶν· οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ἑξῆς:

Ἐνικός

α' Πρόσωπον	β' Πρόσωπον	γ' Πρόσωπον
Ὀν. ἐγώ, πρὸ φ. ἐγῶν	σύ, τύνη (λατ. tu)	—
Γεν. ἐμέο, ἐμεῖο, ἐμεῦ ἐγκλ. μευ, ἐμέθεν	σέο, σεῖο, σεῦ σευ, σέθεν, τεοῖο	ἐγ. ἔο, ἐγ. ἔο, εἶο, εῦ ἐγ. εὐ, ἔθεν, ἐγ. ἔθεν
Δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοι	σοί, ἐγκλ. τοι, τεῖν	έοι, οἱ ἐγκλ. οἱ
Αἰτ. ἐμέ, ἐγκλ. με	σέ, ἐγκλ. σε	έέ, ἔ, ἐγκλ. έ, μιν.

Δυϊκός

Ὀν. νῶϊ	σφῶϊ, σφῶ	—
Γεν. νῶϊν	σφῶϊν,	—
Δοτ. νῶϊν	σφῶϊν, σφῶν	ἐγκλ. σφῶϊν
Αἰτ. νῶϊ, νῶ	σφῶι, σφῶ	ἐγκλ. σφῶε, σφῶ

Πληθυντικός

Ὀν. ἡμεῖς, ἄμμες	ὕμεῖς, ὕμμες
------------------	--------------

Γεν. ἡμέων, ἡμείων	ύμέων, ύμείων	σφέων, ἐγ. σφεων,
Δοτ. ἡμῖν, ἐγ. ἡμιν, ἡμιν		σφείων, σφῶν
ἄμμι(ν), ἄμμ'	ύμῖν, ὕμμι(ν), ὕμμ'	σφίσι(ν), ἐγ. σφίσι, ἐγ. σφι(ν), ἐγ. σφ'.
Αἰτ. ἡμέας, ἡμας, ἄμμε	ύμέας, ὕμμε, ὕμμ'	σφέας, ἐγκ. σφεας, σφείας, ἐγκ. σφας, ἐγκ. σφε, ἐγκ. σφ'

§. 66. Ὁ ἐνικ. τῆς τριτοπροσώπου ἀντων. ἀπαντᾷ ὄχι μόνον ἐπὶ ἀντανακλάσεως (ὡς ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τά: οὔ, οἶ, εἶ) ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῆς αὐτὸς καὶ ἐπὶ τῶν 3 γενῶν· οὕτω.

Γεν. εὔ = αὐτοῦ (Ἰλ. 14, 427)·	ἔθεν = αὐτῆς (αὐτ. 1, 114)·
Δοτ. οἶ = αὐτῶ (αὐτ. 1, 72),	οἶ-αὐτῆ (αὐτ. 2, 515)·
Αἰτ. ἐ = αὐτόν (αὐτ. 3, 408)·	ἐ = αὐτήν (νῆσον) (Ὀδ. 4, 355)

ἐ = αὐτὸ (σκηπτρον) (Ἰλ. 1, 236).

§. 67. Ἀντὶ τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν (ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ κτλ.) ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ἢ τὰς προσωπ. ἀνατωνυμίας καθ' ἑαυτάς, ἢ ἐπισυνάπτει καὶ τὴν αὐτός, ὡς ἰδιαίτεράν λέξιν: ἔμ' αὐτόν, οἶ ἢ ἐοἶ αὐτῶ, ἐ αὐτήν κ.τ. ἐξ.

§. 68. Αἱ παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κτητικαὶ ἀντωνυμ. εἶναι:

α' Ἐν τῶ ἐν. ἀριθ.	1. πρόσ. ἐμός.
	2. » σός, τεός, (λατ. tuus)
	3. » ὄς, ἐός (λατ. suus)
β' Ἐν τῶ δυϊκ. ἀρ.	1. πρόσ. νωῖτερος
	2. » σφωῖτερος,
γ' Ἐν τῶ πληθ. ἀρ.	1. πρόσ. ἡμέτερος, ἀμός, ἀμός
	2. » ὑμέτερος, ὑμός
	3. » σφέτερος, σφός

§. 69. Παρὰ τὰς συνήθεις δεικτικὰς ἀντων.: οὗτος, αὕτη, τοῦτο καὶ ὅδε, ἦδε, τότε μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος καὶ τὸ: ὁ, ἡ, τό, σπανίως εὐρισκόμενον παρ' αὐτῶ ὡς ἀπλοῦν ἄρθρον.

Τοῦ ὅδε σχηματίζει ὁ Ὅμηρος τὴν δοτ. πληθ. τοῖςδεσσι καὶ τοῖςδεσι – τοῦ ὁ, ἡ, τὸ ἀρχαῖοι ὁμηρικοὶ τύποι εἶναι: ἐνικ. ὄν. ἐνίοτε τονούμενον ὄ, γεν. τοῖο — δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. τοῖιν — πληθ. ὄν. τοί, ταί γεν. θηλ. τάων, δοτ. τοῖσι(ν) τῆσι(ν), τῆς.

§. 70. Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία ὅς, ἦ, ὄ, ἔχει τοὺς ἐξῆς τύπους.

α'. Ἐν τῶ ἐνικ. τοῦ ἀρσ. ὄ (ἀντὶ ὄς), γεν. ὄου (ἀντὶ οὗ) — ἔης (ἀντὶ ἦς).

β'. Ἐν τῶ πληθ. ἦσι καὶ ἦς (ἀντὶ αἶς).

§. 71. Ἡ ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία τίς, τί, ἔχει τοὺς ἀρχικοὺς τύπους τῆς ἐν. γεν. τέο, καὶ τοῦ τεῦ (ἀντὶ τίνος) καὶ γεν. πλ. τέων (ἀντὶ τίνων).

§. 72. Αἱ ἀόριστοι ἀντωνυμίαι τις καὶ ὅστις ἔχουσι τοὺς ἐξῆς ἀρχικοὺς τύπους.

α'. Ἐνικ. ὄν. τις ἐγκλ. Πλ. ὄν. οὐδ. ἄσσα (ἀντὶ τινὰ)

Γεν. τεο, τευ (ἀντὶ τινός) Γεν. τέων (ἀντὶ τινῶν)

Δοτ. τεω, τω (ἀντὶ τινί) Δοτ. τέοισι (ἀντὶ τισί).

β'. ὅστις¹

Ἐνικ. ὄν. ὅτις, οὐδ. ὄ τι, ὄ τι Πλ. ὄν. —

Γεν. ὅτευ, ὅττεο, ὅττευ Γεν. ὅτεων

Δοτ. ὅτεω, (καὶ δισουλ- Δοτ. ὄτέοισι (καὶ τρι-

λάβως κατὰ συνήησιν συλλάβως κατὰ συνίζησιν).

Αἰτ. ὅτινα, οὐδ. ὄ τι ἢ ὄ τι Αἰτ. ὅτινας, οὐδ. ὅτινα

ἢ ἄσσα

§. 73. Ἀντὶ τῶν συσχετικῶν ἀντων. ὅσος καὶ τόσος ἔχει ὁ Ὅμηρος τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς ὅσος, ὄσσάτις καὶ τόσος.

¹ Οἱ σχηματισμοί: οὐτινος, ὤτινι, ὤντινω, οἴστισι δὲν ἀπαντῶσι Παρ' Ὁμήρω Σ. Ε.

Ἀντὶ τῶν συσχετικῶν ἐπιρρ. ποῦ καὶ πού ἔχει ὁ Ὅμηρος τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς πόθι καὶ ποθί.

Περὶ ἀριθμητικῶν ὀνομάτων

§. 74. Οἱ ἀρχικοὶ παρ' Ὀμήρῳ τύποι τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν εἶναι:

1. Παρὰ τῷ εἶς, μία ὁ τύπος, (οὐχὶ συντετμημένος ἐκ τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἀνεξάρτητος αὐτοῦ καὶ παλαιός) ἰός, ἰα, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ ἀρσ. μόνον ἢ δοτ. ἰῶ, (Ιλ. 6, 422), ἐν δὲ τῷ θηλ. αὐτὴ τέσσαρες πτώσεις: ἰα, ἰῆς, ἰῆ, ἰαν.
2. Παρὰ τοῖς τύποις δύο καὶ δύω (ἀμφοτέρων ἀκλίτων) παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται: ὄνομ. δοιω, δοιοί, δοιαί· δοτ. δοιοῖς καὶ δοιοῖσι· αἰτ. δοιώ, δοιούς, δοιάς, δοιά.
4. Παρὰ τῷ τέσσαρες ὁ (αἰολικός) τύπος πίσυρες.
12. Παρὰ τῷ δώδεκα ἀπαντᾷ δώδεκα καὶ δυοκαίδεκα
20. Παρὰ τῷ εἴκοσι ἀπαντᾷ καὶ ἐείκοσι.
30. Τὸ τριάκοντα ὁ Ὅμηρος ἔχει τριήκοντα.
80. Τὸ ὀγδοήκοντα Ὅμ. ὀγδώκοντα.
90. Παρὰ τῷ ἐνενηκοντα καὶ ἐννήκοντα.
200. Τὸ διακόσιοι Ὅμ. διηκόσιοι.
300. Τὸ τριακόσιοι Ὅμηρος τριηκόσιοι.
9000. Τὸ ἐννακισχίλιοι Ὅμ. ἐννεόχιλοι²
10000. Τὸ μύριοι² Ὅμ. δεκάχιλοι.

§. 75. Ἀρχαῖοι τύποι τῶν τακτικῶν ἀριθμητικῶν: τρίτατος – τέτρατος - ἑβδόματος - ὀγδόατος – εἵνατος – δυωδέκατος - ἐεικοστός.

§. 76. Τὰ εἰς –κίς ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα ἀποβάλλουσιν ἐνίοτε τὸ ς: πολλάκι, τοσσάκι, ὄσσάκι (ἴδ. §. 23).

² Τὸ χίλιοι εὐρισκόμενον παρ' Ὀμήρῳ τοῦ μέτρου χάριν ἐν τοῖς συνθέτοις ἀποκόπτει τὸ ι: ἐννεάχιλοι, δεκάχιλοι (Ιλ. 5, 80 καὶ 14, 148).

² Τὸ μύριοι ἐπὶ τῆς σημασίας ἀναρίθμητοι μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. Σ. Ε.

Περὶ ῥήματος

§. 77. Ἐν οὐδενὶ τῶν τοῦ λόγου μερῶν δεικνύεται παρ' Ὀμήρῳ οὕτως ἔντεχνος καὶ ποικίλος ὁ συνδυασμὸς τῶν ἀρχαιοτέρων διαλεκτικῶν πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητικοὺς τύπους (ἴδ. §. 3 καὶ 4), ὅσον ἐν τῷ ῥήματι· διότι οὐδὲν ῥήμα, οὐδεμία ἔγκλισις, οὐδείς χρόνος ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ ἄνευ ἰδιαιτέρου τινὸς τύπου.

Αὔξεις καὶ ἀναδιπλασιασμός

§. 78. Αὔξεις. Τὴν αὔξισιν (τὴν τε συλλαβικὴν καὶ τὴν χρονικὴν) μεταχειρίζεται καὶ παραλείπει ὁ Ὀμηρὸς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: *ἔθηκεν, τεῦχε, ἐτελείετο, ξυνέηκε, διαστήτην* (Ιλ. 1)· *πλάγχθη, ἔπερσεν, ἴδεν, ἔγνω, πάθεν* (Ὀδ. 1). Οὕτω *ἔβην καὶ βῆν, ἦγε καὶ ἄγεν, εἶχον καὶ ἔχον, εἶλε καὶ ἔλε, ἠγασάμην καὶ ἀγασάμην, ἐβεβήκειν καὶ βεβήκει*· οὕτω *ἴκετο* (Ιλ. 1· 362) καὶ *ἴκοντο* (αὐτ. 1, 432) καὶ πολ. ἄλ.

§. 79. Εἰς τινὰ ῥήματα ἢ χρονικὴ αὔξισις παραλείπεται σταθερῶς ἤτοι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἢ κατὰ τινὰς μόνον. Οὕτως ἢ αὔξισις αὕτη λείπει πάντοτε εἰς τὰ: *ἄζομαι, ἄχνυμι, ἔρδω*· εἰς τὰ *αἰδέομαι, αἴνυμαι, οἰμάω, οἰνίζω, οἶδω*· ὁμοίως εἰς τὰ ἀπὸ *ει, ευ, καὶ ου* ἀρχόμενα ῥήματα. Οὕτω τὸ ὄράω ἔχει κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ τὸν παρατ. *ὄρα, ὄρατο, ὄρωντο*· οὕτως ὁ ἀόρ. *ἴδον, ἰδόμην* εἶναι συχνότερος τοῦ *εἶδον, εἰδόμην*.

Περὶ τῆς παραλείψεως τῆς χρονικῆς αὔξεως εἰς τὰ εἰς -σκον ῥήματα ἴδ. §. 88.

§. 80. Ἐν γένει ἢ χρονικὴ αὔξισις δὲν παραλείπεται ἐν τῷ παρακειμένῳ, πλὴν τινῶν μόνον σημασίαν ἐνεστῶτος ἐχόντων: *ἄνωγα, ἀκαχημένος, ἀλιτήμενος*.

§. 81. Μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὔξισιν πλὴν τοῦ ρ διπλασιαζομένου καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, διπλασιάζονται ἐνίοτε καὶ τὰ ἡμίφωνα *λ, μ, ν, σ* (§.

20. Α): ἔρρηξαντο, ἐλλίσσετο, ἔλλαβε, ἔμμαθον, ἔννεον, ἐσσεύοντο κ. ἄλ. Ὁμοίως καὶ τὸ δ εἰς τὴν ῥίζαν δεῖ: ἔδδαισα.¹

Τὸνναντίον παραλείπεται ἐνίοτε ὁ διπλασιασμός τοῦ ρ: ἔρεζον, ἔρεξα (συνηθέστερον ἔρεξα παράβ. κατέρεξεν, Ἰλ. 1, 361· Ὀδ. 4, 610), ἐράπτομεν.

§. 82. Ἡ συλλαβική αὔξησις εὐρίσκεται πρὸ φωνήεντος ἔχοντος ἀρχικῶς πρὸ αὐτοῦ τὸ F (§. 7): ἔαδε παρὰ τῷ ἦνδανε (ἐκ τοῦ ἀνδάνω), ἐεισάμην καὶ μάλιστα εἰς τὴν μετοχὴν ἐεισάμενος (ἐκ τοῦ εἶδω, εἶδομαι).

§. 83. Διπλῆν αὔξησιν (συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν) λαμβάνουσι συγχρόνως (ὡς παρὰ τοῖς πεζοῖς τὰ ὄραω, ἀνοίγω: ἐώρων, ἀνέωγον) τὰ ἐφνοχόει (Ἰλ. 4, 3· Ὀδ. 20, 255) παρὰ τῷ οἰνοχόει, καὶ ἐήνδανεν (Ἰλ. 24, 25· Ὀδ. 3, 143) παρὰ τῷ ἦνδανε.

§. 84. Ἀναδιπλασιασμός. Σταθερὸς εἶναι ὁ ἀναδιπλασιασμός εἰς τὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον· μοναδικὰ εἶναι διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τά: δέγμαί, δέχεται, δέγμενος (τὸ τελευταῖον μετ' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου).

§. 85. Ὡς ἀνώμαλοι τύποι ἀναδιπλασιασμοῦ ἀναφαίνονται.

α'. δεῖ ἀντὶ δε εἰς τό: δείδεγμαί, δειδέχεται, δείδεκτο καὶ δειδέχατο (ἐκ τοῦ δείκνυμι)· δείδοικα (ἐκ τοῦ δείω).

β'. πρὸ τοῦ ρ εἰς τὸ ῥερωπόμενος (ἐκ τοῦ ῥυπόω).¹

¹ Ὁ διπλασιασμός οὗτος τῶν συμφώνων συμβαίνει οὐ μόνον μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν σύνθεσιν, δικαιολογεῖται δὲ διὰ τῆς μετὰ τὰ διπλασιαζόμενα σύμφωνα (§. 8) παρεμπτώσεως τοῦ F, ἐξομοιωθέντος τῷ ἡγουμένῳ συμφώνῳ, οὕτως δFε-δFει-ἔδFεισεν=ἔδδαισεν, ἀλλὰ καὶ περδδῆσαν, ὑποδδύσας, ἔννεπε=ἔνFεπε, ἄδδην, ἄδFην, ἄδδηκότες, κατὰ ταινας δὲ καὶ εἰς τὴν κοινὴν διαλεκτὸν τὸ ἀδδηφάγος, οὕτω καὶ πολλός=πόλFιος, ἐξ οὗ ἔνθεν μὲν τὸ πολλός, ἔνθεν δὲ τὸ ἰωνικὸν πουλύ, ἔνθα πρὸ τοῦ λυ μετεπήδισε τὸ F. Σ. Ε.

¹ «Μόνος ἐστὶν οὗτος ὁ παρακείμενος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ρ διπλασιασμένος ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ ἔρωρωπόμενα» Σχ. Παλατ. καὶ «Προετιμήθη τὸ κοινόν, ἵνα μὴ χωλὸν καὶ ἀθεράπευτον διὰ τοῦ ἀττικισμοῦ τὸ ἔπος γένηται. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα τῆς καλλιφωνίας

γ'. τὸνναντίον ἔμμορα ἀντὶ μέμορα καὶ ἔσσυμαι ἀντὶ σέσυμαι, καὶ

δ'. παρακείμενος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικοῦ (ἔνθα ἢ ἀττική διάλεκτος δὲν δέχεται) εἶναι: ἀλ-ἀλημαι (ἀλάομαι), ἀρ-ήροται (ἀρόω), ἄρ-ηρα (ἐκ τῆς ρίζ. ἄρ-), ὄδ-ωδα (ρίζ. ὀδ, λατ. *od-or*), ἐρ-έριπτο (ἐρείπω), ὄπ-ωπα (ὄπ-ὄπτω).

§. 86. Ὁ ἀναδιπλασιασμός ἐν τῇ ὀμηρικῇ διαλέκτῳ εἶναι πρὸς τούτοις συχνότατος καὶ εἰς τὸν 2 ἀόρ. τῆς ἐνεργ. καὶ μέσης φωνῆς καθ' ἀπάσας τὰς ἐγκλίσεις, ἐν ᾧ ἢ ὀριστική λαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν. Οὕτω ἐκ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων: πείθω, 2 ἐνεργ. ἀόρ. πέπιθον, πεπίθω, πεπίθοιμι, πεπιθεῖν, πεπιθών· μέσ. πεπίθοιτο· λαμβάνω, μέσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. λελαβέσθαι· ἐκλανθάνω, ἀόρ. ἐνεργ. ἐκλέλαθον, μέσ. ἐκλελάθοιτο· τεύχω, ἀόρ. ἐνεργ. τετυκεῖν, μέσ. τετύκοντο, τετυκοίμεθα, τιτυκέσθαι· φείδομαι, μέσ. ἀόρ. πεφιδόμην, πεφιδοίμην, πεφιδέσθαι· ἐκ τῶν ἀπὸ φωνήεντος (§. 85, δ'): ἐνίπτω, ἐνένιπεν· ἐκ τῆς ρίζης ἀρ-ήραρον, ἀραρών· ἀλέξω, ἤλαλκον, ἀλαλκεῖν, ἀλαλκῶν· ὄρнуμι, ὠρορε καὶ ἄλ. — Μετὰ συλλαβικῆς αὐξήσεως ἐν τῇ ὀριστικῇ: φράζω, ἀόρ. 2. ἐνεργητικὸς ἐπέφραδον (παρὰ τῷ πέφραδον), πέφραδε, πεφραδέειν καὶ πεφραδέμεν· κέλομαι, ἐκέκλετο (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ἐκεκέλετο)· ἐκ τῆς ρίζ. φεν-ἔπεφνον (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ἐπέφενον)· παράβ. περὶ συγκοπῆς 2 ἀόρ. §. 100.

β'. Ἐν τοῖς 2 ἀόρ. ἠνίπ-απον καὶ ἠρύκακον (ἐκ τοῦ ἐνίπτω καὶ ἐρύκω) ὁ ἀναδιπλασιασμός γίνεται οὐχὶ ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐν τέλει τῆς ρίζης.

γ'. Ὁ ἀναδιπλασιασμός τοῦ 1 ἀόρ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τό: ἀκ-ἀχησε (Ἰλ. 23, 223), καὶ ἴσως ἔτι ἐν τῷ συνεσταλμένῳ τύπῳ τῆς ὑποτακ. τοῦ μέσου ἀόρ. 1: κεχολώσεται (Ἰλ. 20, 301· Ὀδ. 24, 544), ἐὰν ὁ χρόνος οὗτος δὲν εἶναι μᾶλλον ὁ μέλλον μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ (ἴδ. τοὺς ἐπομ. §§).

τὴν κανονικὴν ὀρθότητα προέκρινε, ῥεφυπώμενα εἶματα εἰπῶν». Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. 6. 59. Περὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τῶν ἀπὸ ρ ἀρχομένων, Ὅρ. Γραμμ. Ματθ. §. 376. 2. Τινὲς τῶν γραμματικῶν διὰ ψιλοῦ πνεύματος γράφουσι ῥεφυπώμενα, ὡς καὶ τὸ ῥάριον. Σ. Ε.

§. 87. Σπάνιος εἶναι ὁ ἀναδιπλασιασμός εἰς τὸν ἐνεργ. μέλλ. συχνότερος δὲ εἰς τὸν παθητικὸν μέλλ. (τὸν 3 μέλλ. παρὰ τοῖς ἔπειτα συγγραφεῦσι ἢ μετ' ὀλ. μέλλοντα): *πεπιθήσω, κεκαδήσω, κεχαρήσω, ἀκαχήσω, διδώσειν* — *δεδέξομαι, κεχολώσομαι, λελείψομαι, τετεύξομαι, κεκλήσομαι, μεμνήσομαι, πεφιδήσομαι, πεφήσομαι* (ἐκ τοῦ φείδομαι) ἴδ. καὶ τέλος προηγ. §.

Ἰδιάζοντες ῥηματικοὶ σχηματισμοί

§. 88. Ἡ ὁμηρικὴ διάλεκτος ἔχει ἰδιάζοντα θαμιστικὸν σχηματισμὸν εἰς σκ, ἐνούμενον μετὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τοῦ παρατατικοῦ τῆς ἐνεργ. καὶ μέσης φωνῆς εἰς σκον καὶ σκόμην, καὶ ἐπισυναπτόμενον εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. μετὰ ἢ ἄνευ τῶν συνδετικῶν φωνηέντων ε ἢ α — Οἱ θαμιστικοὶ οὗτοι παρατατικοὶ καὶ ἀόριστοι συνήθως δὲν λαμβάνουσιν αὔξησιν: ἔχεσκον=εἴωθα ἔχειν, ἴδεσκον=εἴωθα ὄρᾶν.

Συνήθως οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι εὐρίσκονται ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ καὶ ἐν τῷ 3 πληθ. προσ., μοναδικὸν δὲ εἶναι τὸ 1 πληθ. πρόσ.: νικάσκομεν = ἐνικοῦμεν (Ὀδ. 11, 512)¹.

§. 89. Α. Θαμιστικοὶ παρατατικοί

α'. Μετὰ τοῦ συνδετικοῦ ε. Εἰς τὰ βαρύτερα ῥήματα: *ἔχεσκον, μένεσκον, δινεύεσκον, μαχεσκόμην, βοσκέσκοντο*. Ὡσαύτως εἰς τὰ συνηρημένα ῥήματα: *καλέεσκον*· καὶ εἰς τοὺς συγκεκριμένους σχηματισμούς: *ᾠθεσκε* (ἀντὶ ᾠθέεσκε), *πωλέσκετο* (ἀντὶ πωλεέσκετο).

β'. Μετὰ τοῦ συνδετικοῦ α: *κρύπτασκε, ῥίπτασκε* (ἐκ τοῦ κρύπτω, ῥίπτω).

γ'. Ἄνευ συνδετικῶν φωνηέντων. Οὕτως εἰς τὰ εἰς ἄω καὶ μι ῥήμ.: *ἔασκον, μνασκόμην* — *ἔφασκον* (ἐκ τοῦ φα-φημί), *ἔσκον* (ἀντὶ ἔσ-σκον ἐκ τοῦ ἐς-εἰμί), *τίθεσκον* (ἐκ τοῦ τίθημι), *ῥήγνυσκον* (ἐκ τοῦ ῥήγνυμι).

Β. Θαμιστικοὶ ἀόριστοι

α'. σκ εἰς τὸν 2 ἀόρ.: *φύγεσκε, ἴδεσκον, ἔλεσκον, δόσκον*.

¹ Καὶ τὸ 2 πληθυντικὸν πρόσωπον ἐφάσκετε (Ὀδ. 22, 35).

β'. σκ εἰς τὸν 1 ἀόρ.: ἐρητύσασκε, ἐλάσασκε, θρέξασκον, οὐτήσασκε, μνησάσκετο.

§. 90. Ῥήματά τινα ἔχουσι παρατεταμένον σχηματισμὸν εἰς θω μετὰ συνδετικῷ φωνήεντος ε, α καὶ ἄπαξ υ: νεμέθω (ἐκ τοῦ νέμω), ἠγερέθομαι (ἐκ τοῦ ἀγείρω), ἠερέθομαι (ἐκ τοῦ ἀείρω) ἀμφοτέρω τὰ τελευταῖα μετ' ἐκτάσεως τοῦ ἀρκτικῷ α: τελέθω (ἐκ τοῦ τέλλω), θαλέθων (θάλλω), σχεθέειν (ἐκ τοῦ ἔχω) — ἐργάθω (ἐκ τοῦ ἔργω), φθινύθω (ἐκ τοῦ φθίνω).

Σχηματισμὸς τῶν ἐγκλίσεων

§. 91. Ἐν τῇ ὑποτακτικῇ τὰ μακαρὰ φωνήεντα τοῦ δυϊκ. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ συστέλλονται πλειστάκις¹: τὸ ω εἰς ο, τὸ η εἰς ε. Ἐντεῦθεν ἡ ὑποτακ. ὁμοιάζει πολλάκις καθ' ὀλοκληρίαν τῇ ὀρισ.: εἶδομεν, ἴομεν, ἐρύσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, τραπείομεν, κτλ. (ἀντὶ εἶδωμεν, ἴωμεν κτλ.) — ἰθύνετε, στρέφεται, φθίεται κτλ. (ἀντὶ ἐθύνητε, στρέφηται, φθίηται κτλ.) παράβ. §. 13.

Τὴν διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τῆς ὑποτακ. ἴδ. §. 111 καὶ ἐξῆς.

§. 92. Ἡ προστακτικὴ λήγει εἰς τὸ 3 πληθ. πρόσ. τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς μόνον εἰς ντων, καὶ εἰς τὸ τῆς παθητικῆς 3 πληθυντικὸν μόνον εἰς σθων: ἔστων, μενόντων, δησάντων· ἐπέσθων, λεξάσθων, ἰστάσθων καὶ ἄλ.

§. 93. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἔχει πλειστάκις τὴν πληρεστέραν ἀρχαίαν κατάληξιν –μεναι καὶ τὴν ἐκ ταύτης συντετμημένην –μεν παρὰ τῇ συνήθει καταλήξει· ἐπισυνάπτονται δὲ αὗται,

α'. Εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ μέλλοντα καὶ 2 ἀόριστον τῶν εἰς ω ῥημ. μετὰ τοῦ συνδετικῷ φωνήεντος ε, πάντοτε τονιζομένου ἀμυνέμεναι, ἀμυνέμεν, ἀμύνειν· ἐλθέμεναι, ἐλθέμεν, ἐλθεῖν· εἰπέμεν, εἰπεῖν· χολωσέμεν (Ἰλ. 1, 78)· τραφέμεν (αὐτ. 7, 199· Ὀδ. 3, 128) καὶ τὰ ὅμ.

¹ Συχνοτάτη εἶναι ἡ συστολή αὕτη εἰς τὸ 3 ἐνικὸν καὶ 1 πληθυντικὸν πρόσωπον, σπανιωτέρα δὲ εἰς τὸ 2 πρόσωπον: μίσγειαι, εἶδετε, λάβετον. Σ. Ε.

β'. Τὰ εἰς αω καὶ εω ῥήματα ἔχουσιν ἐνίοτε τὴν κατάλ. ταύτην τῆς ἀπαρεμφάτου εἰς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς καὶ συναιροῦσι τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῶν φωνῆεν α ἢ ε μετὰ τοῦ συνδετικοῦ φωνήεντος ε εἰς η: γοήμεναι = (γοᾶν), πεινήμεναι (= πεινήν), καλήμεναι (= καλεῖν), φορήμεναι (= φορεῖν)¹. μόνον τὸ ἀγινέω ἔχει ἀγινέμεναι (ὡς ἐκ τοῦ ἀγίνω Ὅδ. 20, 213).

γ'. Ἄνευ συνδετικοῦ φωνήεντος ε εὐρίσκεται τό: ἄμεναι (ἐκ τοῦ ἄω), ἔδμεναι (ἐκ τοῦ ἔδω), ἴδμεναι (ἐκ τοῦ οἶδα), δειδέμεν (ἐκ τοῦ δει) καὶ ἄλ.

§. 94. Ὁ παρακείμενος ἔχει τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν τῆς ἀπαρεμφ-μεναι-μεν ἄνευ συνδετικοῦ φωνήεντος μόνον εἰς τὰ ῥήμ. τὰ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀποβάλλοντα τὸ κ (§. 104): τεθνάμεναι καὶ τεθνάμεν, ἐστάμεναι καὶ ἐστάμεν, βεβάμεν, γεγάμεν (ἐκ τοῦ γίγνομαι), μέμαμεν (ἐκ τοῦ μέμαα), τετλάμεναι καὶ τετλάμεν — μοναδικὰ εἶναι τά: γεγωνέμεν (Ἰλ. 8, 223. 11, 6) καὶ ἀνωγέμεν (Ἰλ. 13, 56, Ὅδ. 16, 278 καὶ 433).

§. 95. Οἱ παθητικοὶ ἀόρ. ἔχουσι τὴν ἀπαρ. εἰς ἡμεναι παρὰ τῷ συνήθει εἰς -ῆναι τύπῳ: μιχθήμεναι, μιγήμεναι παρὰ τῷ μιγήναι· ἀριθμιθήμεναι, δαμήμεναι παρὰ τῷ δαμήναι κ. ἄλ.

Σχηματισμὸς τῶν χρόνων

§. 96. Ῥηματικάί τινες ῥίζαι εἰς ρ καὶ λ λαμβάνουσιν εἰς τὸν μέλλ. καὶ 1 ἀόρ. σ:³ κείρω, κέρσω, ἔκερσα· ἄρω, 1 ἀόρ. ἤρσα· ὄρνυμι, 1 ἀόρ. ὠρσα· εἴλω, ἔλσα· κέλλω, ἔκελσα καὶ ἄλ. — μοναδικὴ εἶναι ῥηματικὴ τις ῥίζα εἰς ν, ἔχουσα τὸν 1 ἀόρ. καὶ μετὰ τοῦ σ: κεν (κεντέω), ἀπαρ. 1 ἀόρ. κένσαι (Ἰλ. 23, 327).

¹ Τὸ ῥήμα τοῦτο ἔχει τὸν ἐνεστῶτα τῆς ἀπαρεμφάτου οὕτως: φορέειν (Ἰλ. 10, 441), φορῆναι (αὐτόθι 2, 107 καὶ 10, 270) καὶ φορήμεναι (αὐτόθι 15, 310).

³ Καὶ παρ' ἀττικοῖς ἀπαντῶσι τοιοῦτοι σχηματισμοὶ εἰς ὑγρόληκτα ῥήματα: κέλσω, ἔκελσα· φύρω-φύρσω. Σ. Ε.

§. 97. Τούναντίον ῥήματά τινα παρεκτρεπόμενα τῆς κοινῆς γλώσσης ἔχουσι τὸν 1 μέλλοντα καὶ ἀόριστον ἄνευ σ.

α'. Μέλλον¹: Ἀντιάω, μέλ. ἀντιώω· κρεμάννυμι, μέλ. κρεμόω· κορέννυμι, μέλ. κορέεις, κορέει· μάχομαι, μέλ. μέλ. μαχεῖται, μαχέονται παρὰ τῶ μαχήσομαι· καλέω, μετοχῆς μέλ. καλέων· τελέω, μέλ. τελέει· ἐρύω, μέλ. ἐρύουσι· ἐξανύω, μέλ. ἐξανύουσι· τανύω, μέλ. τανύουσι.

β'. Αόριστος: σεύω, ἔσευα· χέω, ἔχευα καὶ ἔχεα, καίω, ἔκηα.

§. 98. Οἱ δύο ἀόριστοι ἀνταλλάσσουν ἐνίοτε τὰς κατάληξεις αὐτῶν· οὕτως, ὥστε ἢ κατάληξις ὄν ἐπισυνάπτεται εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ 1 ἀορίστου σ, τούναντίον δὲ ἢ κατάληξις α προσαρτᾶται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ 2 ἀορίστου.

α'. Πρῶτοι ἀόριστοι: αἰίσεο (προστ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἐκ τοῦ αἰίδω)· ἄξετε καὶ ἀξέμεν (προστ. καὶ ἀπαρεμφάτου ἀορ. ἐκ τοῦ ἄγω)· βήσετο, ἐβήσετο καὶ βήσεο (ορίστ. καὶ προστ. ἀορ. βαίνω)· δύσετο, ἐδύσετο, δύσεο καὶ δυσόμενος (ορίστ. καὶ μετχ. ἐκ τοῦ δύομαι)· ἴξον, ἴξεσ κτλ. (ἀορ. ἐκ τοῦ ἴκω)· λέξεο καὶ λέξο (προστ. ἀόριστος ἐκ τοῦ λέγω)· οἶσε, οἶσέμεναι καὶ οἶσέμεν (προστ. καὶ ἀπαρεμ. ἀορ. ἐκ τοῦ φέρω)· ὄρσεο, ὄρσεο καὶ ὄρσο (προστ. μέσος ἀορ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι)· πελάσσετον (προστ. ἀορ. ἐκ τοῦ πελάζω).

β'. Δεύτεροι ἀόριστοι: εἶπα παρὰ τῶ εἶπον· ἦνεγκα, ἦνεια καὶ ἔνεικα παρὰ τῶ ἦνεγκον (ἐκ τοῦ φέρω).

§. 99. Ὁ χρονικὸς χαρακτήρ σ τοῦ μέλ. καὶ ἀορ. ἐνίοτε διπλασιάζεται ἐνεκα τῆς μετρικῆς ἀνάγκης: τελέσσω, ἀρέσσομαι, κοτέσσομαι — ἐγέλασσα, ὤμοσσα, ἐτάνυσσα, τανυσσάμενος, καλεσσάμενος καὶ ἄλ.

§. 100. Πολλὰ ῥίζαι ῥημάτων εἰς ερ σχηματίζουσι τὸν 2 ἀόριστον διὰ μεταθέσεως (§. 18) καὶ τροπῆς τοῦ ε εἰς α: δέρκομαι, ἔδρακον· πέρθω, ἔπραθον.

¹ Ὁ Κρύγερος θεωρεῖ ὡς ἀμφιβόλους τοὺς τοιοῦτους μέλλοντας, νομίζων αὐτοὺς ἐνεστῶτας μὲ σημασίαν μέλλοντος, ὡς τὸ ἀντιώω κ. ἄλ. παρεδέχεται ὁμως μέλλοντας τα: ἐξανύω, ἐρύω, κορέεις, κορέει, μαχεῖται καὶ ἄλ. Ὁρ. Γραμ. περὶ διαλ. §. 29, 2. 4. Σ. Ε.

Ἄλλα ῥήματα πάσχουσιν εἰς τὸν 2 ἀόριστον συγκοπὴν: πέτομαι, ἐπτόμην· ἐγείρω, ἔγρετο· ἀγείρω, ἀγρόμενοικαὶ ἄλ.

Περὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ 2 ἀόρ. ἴδ. §. 86.

§. 101. Ὁ πρῶτος παρακ. εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ μόνον εἰς τὰ φωνηεντόληκτα καὶ ἐκ τῶν μὴ φωνηεντολήκτων εἰς τὰ πάσχοντα μετάθεσιν: βαλ (βάλλω), βέβληκα· πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ῥήματα ἔχουσι μόνον τὸν 2 παρακείμενον.

Ἀλλὰ ῥήματά τινα ἀποβάλλουσι τὸ κ τοῦ 1 παρακ.¹ καὶ ἰδίως ἐν τῇ μετοχῇ, ὥστε οἱ σχηματισμοὶ τοῦ παρακ. τούτου ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τοῦ δευτέρου: κάμνω, κεκμηώς· χαίρω, κεχαρηώς· κορέννυμι, κεκορηώς· κοτέω, κεκοτηώς· τλήμι, τετληώς καὶ ἄλ. Ὡσαύτως ἀπαντῶσιν οἱ τοιοῦτοι παρακ. συνεσταλμένον ἔχοντες χάριν τοῦ μέτρου τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως μακρὸν φωνῆεν ἐν τῷ 3 πληθ. προσ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ μετοχῇ²: βαίνω (βέβηκα), βεβάασι, βεβαώς· φύω (πέφυκα), πεφύασι, πεφυυῖα· ἴστημι (ἔστηκα) ἔσταώς· θνήσκω (τέθνηκα), τεθναῖσι· ἀρ-(ἀραρίσκω), ἀρηρώς, ἀραρυῖα· θάλλω, τεθελώς, τεθαλυῖα καὶ ἄλ.

§. 102. Ὁ ὑπερσυντελικὸς διετήρησεν ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ τινῶν ῥημάτων τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν εα, εας, εε.

¹ Ἡ κατάληξις τοῦ 1 παρακ. ἦτο κυρίως Fa, τὸ F μεταξὺ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἢ ἐξέπεσεν ἢ ἀπεσκληρύνθη εἰς κ, ὥστε ἔχομεν κέκμη-Fa-κέκμη-κα, κεκμηώς, τέτλη-Fa-τέτληκα, τετληώς· ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ὁ παρακείμενος τῶν ὀδοντόφωνων καὶ ὑγρὸν ἔχοντων χαρακτῆρα ῥημάτων νὰ ἔχη κα, τοῦ ὀδοντοφώνου ἀποβαλλομένου πρὸς τοῦ ἀποσκληρυνθέντος F εἰς κ: ἤλπιδ-Fa. — ἤλπιδ-κα — ἤλπικα, ἔσταλ-Fa-ἔσταλκα, καὶ ὁ τῶν χειλεόφωνων τὸ ὅποῖον, δασουνόμενον ἔνεκα τοῦ F, γίνεται φα, χα: κλεπ-κέκλεπ-Fa-κέκλεφα, πλεκ-πέ-πλεκ-Fa-πέπλεχα. Παρέμεινεν δὲ καὶ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον ὁ ἐκ τῆς ἀποβολῆς τοῦ κ σχηματισμὸς τοῦ παρακ. εἰς τὸν δυϊκ. καὶ πληθ. ἀριθ. καὶ μάλιστα εἰς τὰ: θνήσκω, ἴστημι, βαίνω, γίγνομαι, τλάω (τλήμι).

² Αἱ πλάγιοι πτώσεις τῆς μετοχῆς τοῦ ἀρσενικοῦ πολλακίς μετὰ φωνῆεν ἀντὶ ὁ ἔχουσιν ω: βεβαῶτε, τεθνεῶτος, κεκμηῶτος. Σ. Ε.

α'. Τὸ 1 πρόσωπον *πεποιθεα, ἐτεθήπεα, ἦδεα* καὶ κατ' ἔκθλιψιν *ἦδε* (ἐκ τοῦ *οἶδα*), *ἠνώγεα* (Ὀδ. 9, 44. 10, 55 τρισύλλαβον κατὰ συνίζησιν τῆς εα §. 26).

β'. Τὸ 2 πρόσωπον: *ἐτεθήπεας* (κατὰ συνίζησιν Ὀδ. 24, 90, γραφὴ ἀμφιβαλλομένη).

γ'. Τὸ 3 πρόσ.: *ἦδεεν, ἦδεε* καὶ συνηθέστερον *ἦδη* καὶ (μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν) *λήγει εἰς εἰν* (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τῆς καταλήξεως *εἰν* τοῦ 1 προσ. τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τῆς κοινῆς διαλέκτου): *βεβλήκειν, ἐτσήκειν, ἠνώγειν, δεδειπνήκειν* ἀντὶ *βεβλήκει, ἐστήκει* κτλ.

Προσωπικαὶ καταλήξεις

§. 103. Εἰς τὸ 1 πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἡ ὁμηρικὴ διάλεκτος διετήρησεν ἐνίοτε ἐν τῇ ὑποτακτικῇ τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν *μι*: *ἐθέλωμι, κτείνωμι· τύχωμι, ἴκωμι, εἶπωμι, ἀγάγωμι, ἴδωμι* καὶ πολ. ἄλ.

§. 104. Ὅμοίως διετηρήθη ἡ ἀρχαία κατάληξις τοῦ 2 ἐνικοῦ προσώπου *σθα* εἰς τὴν ὑποτακτικὴν καὶ εὐκτικὴν: *ἐθέλησθα, πῖησθα, εἶπησθα, ἴησθα* — *βάλοισθα, κλαίοισθα, προφύγοισθα*¹ καὶ ἄλ. (παράβ. §. 117).

§. 105. Ὡσταύτως τὸ 3 ἐνικ. πρόσ. τῆς ὑποτακτικῆς ῥημάτων τινῶν τηρεῖ τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν *σι*: *ἄγησι, ἐθέλησι, λάβησι· μετ' ἐκθλίψεως* (§. 11, Δ'): *ἐθέλησ', ἔλθησ'* καὶ ἄλ. Ἄπαξ καὶ ἐν τῇ εὐκτικῇ *παραφθαίησι* (Ἰλ. 10, 346).

§. 106. Τὸ 3 δυϊκ. πρόσ. τῶν ἱστορικῶν χρόνων τῆς ἐνεργητικῆς καὶ μέσης φωνῆς ἔχει ἐνίοτε ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ τὰς καταλήξεις *τον* καὶ *σθον* (ἀντὶ *την* καὶ *σθην*): *ἐτεύχετον* (Ἰλ. 13, 346), *διώκετον* (αὐτ. 10, 160), *λαφύσσετον* — *θωρήσσεσθον* (ἀντὶ *ἐτευχέτην* κτλ).

§. 107. Τὸ 2 ἐνικ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς εἶναι συχνάκις ἀσυναίρετον¹. Οὕτως ἐν τῇ ὀριστικῇ: *λείπεται, λιλαίεται, ὀδύρεται, μέλ.*

¹ Ἐν τῇ εὐκτικῇ μόνον ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις. Σ. Ε.

μυθήσεται· πρτ. ἔπλεο (ἐκ τοῦ πέλομαι)· ἀόρ. ὠδύσαο (ἐκ τοῦ ὀδύσσομαι)²· ἐν τῇ ὑποτακτικῇ: εἶρηαι, ἀφίκηαι — ἐν τῇ προστακτικῇ: ἔργεο.

Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ πολλάκις ἡ συνίζησις (§. 26 Α. α'). Οὕτως εἶναι δισύλλαβα τά: κέλεαι (Ιλ. 24, 434), ἔσσεαι (αὐτ. 6, 33), γνώσεαι (αὐτ. 2, 367)· τρισύλλαβα δὲ τά: ἐντύνεαι (ὡς ὑποτ. Ὀδ. 6, 33), ἐδεύεο (Ιλ. 17, 142).

Ἀλλ' ἐνίοτε ἡ δίφθογγος εὐ ἀντικαθιστᾷ τὸ εο: ἔπλευ, ῥύσκει, φράζευ καὶ ἄλ. (παράβ. §. 14).

β'. Εἰς τὰ εἰς εω συνηρημένα ῥήματα ἢ τὰ εεαι καὶ εο ἐκτείνονται εἰς ειαί καὶ ειο (ἴδ. §. 114) ἢ ἀποκόπτεται ἐν ε: μυθεῖαι, νεῖαι· ἔρειο (Ιλ. 11, 610), σπεῖο³· μυθέαι, πωλέαι· ἔκλεο, ἐπώλεο, φοβέο.

§. 108. Τὸ πρῶτον δυϊκ. καὶ πληθ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς λήγει, ἔνεκα μετρικῆς ἀνάγκης, ὅτε μὲν εἰς μεθον, μεθα, ὡς εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον, ὅτε δὲ εἰς μεσθον, μεσθα: φραζόμεθα, φραζόμεσθα, μεταφραζόμεσθα (Ιλ. 1, 140), ὀπλισάμεσθα (Ὀδ. 4, 429).

§. 109. Ἐν τῷ τρίτῳ πληθ. προσώπῳ τῆς μέσης φωνῆς ἀπαντᾷ πλειστάκις ἡ κατάληξις αται, ατο ἀντὶ τῆς νται, ντο, (προελθοῦσα ἐκ τῆς μετὰ συνδετικοῦ φωνήεντος ἀρχικῆς καταλήξεως ανται, ανατο, ἀποβληθέντος τοῦ ν). Οὕτω

α'. Πολλάκις ἐν τῷ παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ: εἰρύαται, βεβλήαται, (ἐπι)τετράφαται = ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ (Ιλ. 2, 25), ἔρχαται (ἐκ τοῦ εἶργω) — εἰρύατο, πεφοβήατο = πεφόβηντο, τετράφατο καὶ ἄλ.

¹ Ἐκ τοῦ 2 ἐνικοῦ προσώπου τῶν μέσων χρόνων συνήθως μὲν τὸ σ, εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐκπίπτει, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου· βέβληαι (Ιλ. 5, 281-15, 251) ἐκ τοῦ βέβλησαι, μέμνηαι (Ιλ. 21, 442) ἐκ τοῦ μέμνησαι, εὐρισκομένου ἐν (Ιλ. 26, 648), ἀλλὰ καὶ συνηρημένον μέμνη (Ιλ. 15, 18, 20, 188). Σ. Ε.

² Ὁμοίως ὑπελύσαο (Ιλ. 1, 401), ἀλλὰ καὶ συνηρημένον ἐκρέμω = ἐκρέμασο (Ιλ. 15, 18 καὶ 21).

³ Ἀντὶ σπέο = ἔπου (Ιλ. 10, 283) — ὡσαύτως αἰδεῖο (αὐτόθι 24, 503), ἀλλὰ καὶ αἰδεο (αὐτόθι 21, 74). Σ. Ε.

β'. Σπανίως ἐν τῷ ἀορίστῳ²: *ρύατο* (Οδ. 17, 201), καὶ μετ' ἐκθλίψεως *ρύατ'* (Ιλ. 18, 515).

γ'. Συχνάκις ἐν τῇ εὐκτικῇ τοῦ μέτρου χάριν: *δαινύατο* (Οδ. 18, 248), *ἐποίατο* (αὐτ. 6, 319), *βιάατο* (αὐτ. 11, 467) ἀντὶ *βιάοιντο=βιῶντο*.

§. 110. Ἀντὶ τῆς καταλήξεως σαν τοῦ 3 πληθ. προσ. τοῦ παθητικοῦ ἀορ. εὐρίσκεται καὶ ἡ συγκεκομμένη εν: *τράφεν* (ἀντὶ *ἐτράφησαν*), *ἔκταθεν* (ἀντὶ *ἐκτάθησαν* ἐκ τοῦ *κτείνω*), *κόσμηθεν* (ἀντὶ *ἐκοσμίθησαν*) καὶ ἄλ. (παρ. §. 117· β).

Διάλυσις, συναίρεσις, ἐπέκτασις

§. 111. Ἡ συναίρεσις τοῦ ρίζικοῦ φωνήεντος α, ε, ο, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς προσωπικῆς καταλήξεως, ἦν τὰ καθαρόληκτα ῥήματα πάσχουσιν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἢ οὐδαμῶς εἶναι εὐχρηστος παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐνίοτε κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον.

§. 112. Τὰ εἰς αω καθαρόληκτα ῥήματα εἶναι εὐχρηστα κατὰ τρεῖς τρόπους:

A. Ἡ φυλάττουσιν ἀσυναίρετα τὰ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ συναιρούμενα φωνήεντα: *ἀοιδιάει*, *ναιετάουσι*, *ίλάονται* *πεινάων*, *διψάων*, *ἀοιδιάουσα*, *ναιετάοντα*· ἔχραε καὶ ἄλ.¹ ἢ

B. Συναιροῦσιν αὐτά: *ἀρετᾶ* (ἐκ τοῦ *ἀρετά-ει*), *ἀρετῶσι* (ἐκ τοῦ *ἀρετάουσι*)· καθ' ἣν ὅμως τὸ αἰ συναιρεῖται ἀνωμάλως ἐνίοτε εἰς η: *προσαυδήτην*² (3 δυϊκ. πρόσ. τοῦ *παρατ.* ἐκ τοῦ *προσαυδα-έτην*), *ὄρηαι*³ (2 ἐνικ. πρόσ. τοῦ

² Ὁ Κρύγερος δέχεται τοῦτο γιγνόμενον ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ διὸ καὶ τὸ ῥύαται ἀντὶ ῥύονται, καὶ τὸ ῥύατο ἀντὶ ἐρρύοντο θεωρεῖ (Ὅρ. ἔνθα ἀνωτέρω §. 30, 4, 5). Σ. Ε.

¹ Πλὴν τοῦ *πεινάων* καὶ *διψάων* ἐχόντων μακρὸν τὸ α, (Ιλ. 3, 25. 11, 584), τ' ἄλλα πάντα ἔχουσι βραχὺ τὸ α.

² Οὕτω καὶ φοιτήτην (Ιλ. 12, 266) συλήτην (αὐτ. 13, 202) ἀλλὰ καὶ νεμεσᾶτον (Ιλ. 23, 494).

ένεστ. τῆς μέσης φωνῆς ἐκ τοῦ ὀρά-εαι, ἀττ. ὀρά̃)· ἢ τέλος ὅπερ εἶναι συνηθέστερον

Γ. Ἐπεκτείνουσι τὸ ἐκ συναιρέσεως προκύψαν φωνήεν, παρεμβαλλομένου πρὸς αὐτοῦ ὁμοφώνου φωνήεντος, τοῦ α πρὸ α, τοῦ ο (ἢ ω) πρὸ τοῦ ω:

α'. Μετὰ παρεμβαλλομένου βραχέος φωνήεντος:

	Ἐνεργητικὸν	Συναίρ. ἀττική	Ἐπέκτ. ὁμηρική
Ἐνεστ. ὀριστ.	ὀράω	ὀρῶ	ὀρόω
	ὀρά-εις	ὀρά̃ς	ὀράας
	ὀρά-ει	ὀρά̃	ὀράα
	ὀρά-ουσι	ὀρῶσι	ὀρόωσι
ὑποτ.	ὀράω	ὀρῶ	ὀρόω
	ὀρά-ης	ὀρά̃ς	ὀράας κτλ.
εὐκτ.	ὀρά-οιμι	ὀρῶμι	ὀρόωμι
ἀπαρ.	ὀρά-ειν	ὀρά̃ν	ὀράαν
Μετοχ. ἀρσ.	ὀρά-ων	ὀρῶν	ὀρόων
θηλ.	ὀρά-ουσα	ὀρῶσα	ὀρόωσα
Γεν.	ὀρά-οντος	ὀρῶντος	ὀρόωντος κτλ.
Παθ. Ὀρισ. ἐν.	ὀρά-η	ὀρά̃	ὀράα
	ὀρά-ονται	ὀρῶνται	ὀρόωνται
Εὐκτ. »	ὀρά-οιντο	ὀρῶντο	ὀρόωντο
Ἀπαρ. »	ὀρά-εσθαι	ὀρά̃σθαι	ὀράασθαι
Παρατ.	ἑώρα-οντο	ἑρῶντο	ὀρόωντο

β' Μετὰ παρεμβαλλομένου μακροῦ φωνήεντος:

ἡβά-ουσα	ἡβῶσα	ἡβῶωσα
δρά-ουσι	δρῶσι	δρώωσι

³ Ἀνωμάλως ἀναβιβάζει τὸν τόνον, τινὲς ὅμως γράφουσιν ὀρήαι· (Ὁρ. Γραμ. Βουτμ. μετφ. Ἀσωπ. σελ. 214. α.) Σ. Ε.

μνά-εσθαι μνᾶσθαι μνάσθαι

Ἐνεκεν τούτου τοῦ παρεμβαλλομένου μακροῦ φωνήεντος τὸ ἐκ τῆς συναιρέσεως προκύψαν ἐπόμενον μακρὸν φωνῆεν συστέλλεται ἐνίοτε:

μνα-όμενος μνώμενος μνώμενος
ἠβά-οντες ἠβῶντες ἠβῶντες

§. 113. Τὰ εἰς εω ῥήματα ἐνίοτε κατὰ μετρικὴν ἀνάγκην συναιροῦνται· τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ προτάσει: μήτ' ἄρ τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει (Ιλ. 21, 288). Ἄλλ' ὅμως τὰ φωνήεντα εε συναιροῦνται μόνον εἰς εἰ¹ καὶ τὰ εο (ἦ εου)² εἰς ευ: θεῖ, ῥεῖ, σύγχει³— γεγώνευν, ἐγεγώνευν, ὠμίλειυν, νεῦμαι, καλεῦντο, ἐξετελεῦντο, ἰκνεύμενος — νεικεῦσι (ἀντὶ νεικέουσι), ἐξοιχνεῦσι, εἰσοιχνεῦσαν (ἀντὶ ἐξοιχνέουσι, εἰσοιχνέουσαν). Τὰ φωνήεντα εω, εω, εη, εη καὶ εοι μένουσιν τὸναντίον ἀσυναίρετα, ἀλλ' ὅμως πολλάκις πάσχουσι συνίζησιν (§. 26. Α. α', οἰκέοιτο (Ιλ. 5, 18), φιλέωμεν (Οδ. 8, 42), πλέων Ὀμαρτέων (Ιλ. 24, 438)· καὶ ἄλλα· ὁμοίως εἰς τοὺς εἰς εο σχηματισμοὺς ἦπτεον (Ιλ. 24, 437), κάλεον (Οδ. 8, 550) (δισύλλαβον)· ἠρίθμεον (Οδ. 10, 204), ἠνώγεον (Ιλ. 7, 394), ἐθρήνεον (αὐτόθι 24, 722), ἐφόρεον (Οδ. 22, 456)· (τρिसύλλαβα) καὶ ἄλλα.

¹ Ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ἡ εἰς η συναιρέσις: ἀπειλήτην, ὀμαρτήτην ἀλλὰ καὶ ἐφομαρτεῖτον (Ιλ. 8, 191).

² Τὸ εου σπανίως συναιρεῖ ὁ Ὄμ. εἰς ευ: γεγώνευν, καλεῦντο.

³ Ταῦτα εἰς εω δισύλλαβα εἰς τὸν παρατ., παραλειπομένης τῆς ἀυξήσεως, δὲν συναιροῦσι τὸ εε: θέε, ῥέεν πλην τοῦ σύγχει παρατ. ἀντὶ συνέχεε (Ιλ. 13, 808)· τὸ δὲ θεῖ καὶ ῥεῖ εἶναι ἐνεστῶς μόνον· καὶ τὸ εο τοῦ 1 ἐνικοῦ καὶ 3 πληθ. προσώπου τοῦ παρατ. σπανίως συναιρεῖται παρ' Ὀμήρω: πιέζευν (1 καὶ 3 πληθ. Οδ. 12, 174 καὶ 196), αὔτευν (Ιλ. 12, 160), ἀλλὰ συνήθως μόνον ἀσυναίρετον, λαμβάνεται διὰ συνίζησεως ὡς μία συλλαβή: ἄφρεον (Ιλ. 11, 282), ἡ γένεον (αὐτ. 4, 493), συχνότερον δὲ συναιρεῖται εἰς τὴν μέσην φωνήν: ποιεύμην (Ιλ. 9, 495), ἰκνεύμεσθα (Οδ. 24, 339), δατεῦντο (Οδ. 1, 112) καὶ πολ. ἄλ. (Ὅρ. Κρύγ. ἔνθα ἀνωτ. §. 34, 3, 1 καὶ ἐξῆς· παράβ. τέλος τοῦ παρόντος §. 113). Σ. Ε.

Μοναδικαὶ ἔξαιρέσεις συναιρέσεως τῶν εἰς εὼ καὶ εοι εἰς ὦ καὶ οἱ εἶναι: *θαρσῶν* (Ιλ. 5, 124), *φιλοίη* (Οδ. 4, 692), *φοροίη* (αὐτ. 9, 320)¹.

§. 114. Ἐνίοτε τὸ ε τοῦ εὼ ἐπεκτείνεται ἄνευ συναιρέσεως εἰς εἰ²: *νεικείω* (ἀντὶ *νεικέω*), *νεικείειν* (ἀντὶ *νεικέειν νεικεῖν*), *νεικείη* (ἀντὶ *νεικέη, νεικῆ*), *ἐτελείετο* (ἀντὶ *ἐτελέετο, ἐτελεῖτο*) καὶ πολλὰ ἄλλα.

§. 115. Τὰ εἰς ὠ ῥήματα ἢ συναιροῦνται: *κάκου* (προστακ. ἀντὶ *κάκοε* ἐκ τοῦ *κακόω*), *γουννοῦμαι, γουννοῦσθαι, γουννούμενος* (ἀντὶ *γουννόομαι, γουννόεσθαι, γουννόομενος*), ἢ ἐπεκτείνονται ὡς καὶ τὰ εἰς ἄω ῥήματα (§. 112. γ'), *παρεμβαλλομένου βραχέος φωνήεντος* (ο πρὸ τοῦ ὠ): *ἀρόωσιν, ῥυπόωντα, δηϊόων, δηϊόωντο, δηϊόωεν*. ἢ *παρεμβαλλομένου μακροῦ ὠ*: *ιδρώουσα* (Ιλ. 11, 119) (*παρὰ τὸ ιδρῶσαι*) (αὐτ. 598)· καὶ *συγχρόνως συστελλομένου τοῦ ἐπομένου φωνήεντος*: *ιδρώοντα* (αὐτ. 18, 372), *ύπνώοντας* (αὐτ. 24, 344).

ῤήματα εἰς μι

§. 116. Ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος ἔχει ἀριθμὸν τινα ῥημάτων, τὰ ὅποια εἰς τινὰς χρόνους κλίνονται κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μι, ἐν ᾧ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον λήγουσιν εἰς ὠ: *δάμνημι, πέρνημι, βίβημι, κίχημι, ἴλημι, δαίνυμι· πίλναμαι, γάννυμαι, κίννυμαι* (*παρὰ τὸ δάμνω, περάω, βαίνω, κιχάνω, ἰλάω, δαίομαι, πελάζω, γαίω, κινέω*).

Οὕτω τοῦτο συμβαίνει πολλάκις καὶ πρὸ πάντων ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. 2 (ὡς ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ εἰς τά: *ἔβην, ἔγνω, ἔφυν*): *ἔβλην, ἔβλητο, βλήσθαι, βλήμενος* (ἐκ τοῦ *βάλλω*), *πλήτο* (ἐκ τοῦ *πελάζω*), *ἔβρων* (ἐκ τοῦ *βιβρώσκω*), *ἔπλω, πλώ* (ἐκ τοῦ *πλώω*), *φθίμην, φθίσθαι, φθίμενος* (ἐκ τοῦ *φθίνω*), *κλῦθι* καὶ *κέκλυθι* (ἐκ τοῦ *κλύω*)· *ἄλσο, ἄλτο, ἄλμενος* (ἐκ τοῦ *ἄλλομαι*), *ἐδέγμην, δέκτο, δέξο, δέχθαι* (ἐκ τοῦ *δέχομαι*)· *λέκτο, λέξο, λέχθαι*, (*κατα*) *λέγμενος* (ἐκ τοῦ *λέγω*), *ἔμικτο, μῖκτο ἢ μίκτο* (ἐκ τοῦ *μίσγω*)· *πάλατο* (ἐκ

¹ Ὁ Κρύγερος κατατάσσει ἐνταῦθα καὶ τὸ θηοῖο (Ιλ. 24, 418).

² Παράβ. §. 11, Β. γ'. τῆς παρούσης γραμματικῆς. Σ. Ε.

τοῦ πάλλω), πέρθαι (ἐκ τοῦ πέρθω). Ἐν ἄλλοις χρόνοις ἐνεστῶς ὀριστ. *κιχάνω*, ὑποτκ. *κιχείω*, *κιχείομεν*, εὐκτ. *κιχείη*, ἀπαρέμ. *κιχήμεναι*, *κιχήναι*, μετχ. *κιχείς*, *κιχήμενος*, παρατ. *ἐκίχεις* καὶ ἄλ. τοιαῦτα.

§. 117. α'. Τὸ 2 ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ παρατακτικοῦ ἔχουσιν ἐνίοτε τὴν κατάληξιν *σθα*: *τίθησθα*, *φῆσθα*, *ἔφησθα*, *δίδοισθα* (παράβ. §. 104).

β'. Τὸ 3 πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ παρατακτικοῦ καὶ τοῦ 2 ἀορίστου συστέλλει τὴν κατάληξιν *σαν* εἰς *ν*, ὅπερ ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ φωνῆεν τῆς βραχείας ῥίζης: *ἔτιθεν*, *ἔθεν*, *ἔδιδον*, *ἔδον* (ἀντὶ *ἐτίθεσαν*, *ἔθεσαν*, *ἐδίδοσαν*, *ἔδοσαν*) — *ἔσταν*, *ἔφυν* (ἀντὶ *ἔστησαν*, *ἔφυσαν*, παράβ. §. 110).

γ'. Συνεσταλμένος τύπος τοῦ 1 ἀορίστου εἶναι ἀτό: *ἔστασαν* (ἀντὶ *ἔστησαν*)· καὶ τοῦναντίον ἐπεκτεταμένος σχηματισμὸς τοῦ παρακειμένου *ἔστητε* (ἀντὶ *ἔστατε*)¹.

δ'. Τὸ ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς προστακτικῆς καὶ τοῦ μέσου ἀορίστου 2 ἀποβάλλουσι τὸ *σ*: *δαίνυο*, *μάρναο*, *φάο*, *σύνθετο*, *ἐνθεο*.

§. 118. Ὁ 2 ἐνεργητικὸς ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς ἔνεκα μετρικῆς ἀνάγκης, ὅτε μὲν συναιρεῖται, ὅτε δὲ διαλύεται² καὶ ἄλλοτε ἐπεκτείνεται³ (παράβ. §. 112)· ὧν ἔνεκα πρόσωπά τινα ἔχουσι τριπλοῦν σχηματισμόν.

Συνηρημένα

Διηρημένα καὶ ἐπεκτεταμένα

α'. ῥιζικὸν φωνῆεν α:

ἐνικ. *στῶ*

στέω, *στείω*· *βείω*

στής

στήης

στή

στήη· *ἐμβήη*· *φήη*, *φθήη*,

¹ Τινὲς γράφουσιν *ἔστητε* δηλ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς ἀόριστον, οὕτως ὁ Bothe Ἰλ. 4, 243, Θήρσιος εἰς Γραμ. §. 223 d καὶ Κρύγ. Γραμ. περὶ διαλ. §. 36. 4, τοῦναντίον *ἔστητε* Spitzner εἰς Ἰλιάδα excurs V.

² Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ 2 ἀόριστον τῶν ῥημάτων: *τίθημι*, *ἴημι*, *ἴστημι*, παρεντιθεμένου *ε*, ἀλλὰ καὶ συνιζανομένου.

³ Τὸ παρεμβαλλόμενον τοῦτο *ε* ἐκτείνεται εἰς *ει* ἢ εἰς *η*, ὡς ἐκ τοῦ συνημμένου πίνακος δηλοῦται. Σ. Ε.

δυϊκ.	στήτον	(παρ)στήετον
πληθ.	σῶμεν	στέωμεν (δισύλ.) στείομεν, καταβείομεν.
	στήτε	στήετε
	σῶσι(ν)	στέωσι(ν), (περι)στήωσι(ν)

β'. ῥιζικὸν φωνῆεν ε:

ένικ.	θῶ	θέω, θείω· δαμείω
	θῆς	θέης, θήης, θείης
	θῆ	θέη, θήη, ἀνήη· μεθείη
δυϊκ.	θῆτον	θείετον
πληθ.	θῶμεν	θέωμεν (δισύλ.), θείομεν
	θῆτε	δαμείετε
	θῶσι(ν)	θέωσι(ν), θείωσι(ν)

γ'. ῥιζικὸν φωνῆεν ο:

ένικ.:	δῶ	δώησι(ν), δώη
πληθ.	δῶμεν	δώομεν
	δῶσι(ν)	δώωσι(ν).

§. 119. Τὸ βραχὺ ῥιζικὸν φωνῆεν ἐκτείνεται ἐνίοτε ἔνεκα μετρικῆς ἀνάγκης: δίδωθι, ἴληθι, τιθήμενος¹, διδοῦναι.

§. 120. Τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα εἰμί (ῥίζα ες, λατ. es-se)² ἔχει παρ' Ὀμήρω τοὺς ἐξῆς σχηματισμούς.

Ἐνεστῶς

Ὅριστικὴ ένικ.	1	πρόσ.	εἰμί, εἰμ'
	2	»	ἐσσί, εἶς
	3	»	ἐστί(ν) (λατ. es-t)

¹ Μοναδικὴ εἶναι ἢ μετοχὴ αὐτὴ μετ' ἐκτάσεως.

² Ρίζα es, ὅθεν ἐνεστῶς ἀρχαῖος ἐσμί, λατ. (e) su-mi ἔπειτα sum, καὶ κατ' ἐξομοίωσιν τοῦ σ εἰς μ ἔγινε τὸ αἰολικὸν ἐμμὶ καὶ τὰ ἔμμεναι, ἔμμεν, καὶ κατὰ λέπτυνσιν τοῦ σ τὸ εἰμί· τὸ σ τοῦτο τῆς ῥίζης διετηρήθη πρὸ τῶν καταλήξεων, αἵτινες ἔχουσι μ καὶ τ.

	πληθ. 1	»	<i>εἰμὲν</i>
	2	»	<i>ἐστὲ</i>
	3	»	<i>ἔασι(ν) (εἰσί(ν))</i>
Ὑποτακτ. ἑνικ.	1	πρόσ.	<i>ἔω, (μετ)εἴω³</i>
	2	»	<i>ἔης</i>
	3	»	<i>ἔησι(ν), ἦσι(ν), ἔη</i>
	πληθ. 1	»	
	2	»	
	3	»	<i>ἔωσι(ν), ᾧσι(ν)</i>
Εὐκτική ἑνικ.	1	»	<i>εἶην (ἐσ-ίην λατ. (e)s-ie-m)</i>
	2	»	<i>εἶης, ἔοις</i>
	3	»	<i>εἶη, ἔοι</i>
	πληθ. 2	»	<i>εἶτε</i>
	3	»	<i>εἶεν.</i>
Προστ.	ἑνικ. 2	»	<i>ἔσσ' (τ. ε. ἔσσο)</i>
	3	»	<i>ἔστω (λατ. esto)</i>
	πληθ. 2	»	<i>ἔστε</i>
	3	»	<i>ἔστων</i>

Ἀπαρέμφατο ἔμμεναι (ἐκ τοῦ ἔσ-μεναι), ἔμμεν, ἔμμεναι, ἔμμεν, εἶναι.

Μετοχή ὄν. ἀρσ. ἐών, θηλ. ἐούσα, οὐδ. ἐόν· γεν. ἐόντος κτλ. (ρίζ. ἐόντ).

Παρατατικός

Ὅριστική ἑνικ.	1	πρόσ.	<i>ἦα, ἔα, ἔον, ἔσκον¹,</i>
	2	»	<i>ἦσθα, ἔησθα</i>

³ Τὸ ἔω ἔγινεν ἐκ τοῦ ἔσ-ω, λατ. *ero*, ἀποβληθέντος δὲ τοῦ σ, ἔμεινεν ἔω, καὶ συναϊρέσει τὸ ἀττικὸν ᾧ, λεπυνθέντος δὲ ἔγινε τὸ εἴω. Σ. Ε.

¹ Παρατατικός ἀρχαιότατος ἦτο τὸ ἔσαμ-ἔσας-ἔσατ, ὅθεν τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ὡς καὶ ἐν τῇ 3 κλίσει *genus-eris, corpus-oris*, τὸ λατ. *eram-eras-erat*, κατὰ συγκοπὴν δὲ τοῦ σ ἔγειναν τὰ ἔα-ἔας-ἔα, καὶ μετ' αὐξήσεως ἦ α, ἐντεῦθεν ὁ ἀττικὸς τύπος ἦν, διὰ τὸ 2 δὲ πρόσωπον: ἔας-ἦας-ἦς, διὰ τὸ 3 ἔα-ἦ καὶ προσθήκη τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν τὸ ἦν· ὁ δυϊκὸς ἦσ-τον, ἦσ-την κτλ.

	3	»	ἦν, ἔην, ἦην, ἦεν, ἔσκε(ν)
δυϊκ.	2	»	ἦστην
πληθ.	3	»	ἦσαν, ἔσαν· μέσος εἶατο.

Μέλλων

Ὅριστική ἐνικ.	1	πρόσ.	ἔσομαι, ἔσομαι ²
	2	»	ἔσειαι, ἔση, ἔσειαι
	3	»	ἔσται, ἔσεται, ἔσσεται, ἔσσετ' ἔσσειται
πληθ.	1	»	ἐσόμε(σ)θα, ἐσόμεθ'(α)
	2	»	ἔσσεσθε
	3	»	ἔσσονται, ἔσοντ'(αι),
Απαρέμφατο			ἔσσεσθ'(αι)
Μετοχή			ἐσσόμενος.

§. 121. Τὸ ῥῆμα εἶμι (ρίζα ι, λατ. ire) ἔχει πλὴν τῶν συνήθων σχηματισμῶν καὶ τοὺς ἐπομένους παρ' Ὀμήρῳ.

Ἐνεστώς

Ὅριστική ἐνικ.	2	πρόσ.	εἶσθα
Ὑποτακτ.	»	2	» ἴησθα
	»	3	» ἴησι(ν)
πληθ.	1	»	ἴομεν, ἴομεν καὶ ἴωμεν
Εὐκτική ἐνικ.	3	»	ἴοι, ἰείη καὶ εἴη
Απαρέμφατο			ἴμεναι, ἴμεν· καὶ μετὰ μακροῦ ι: ἴμεναι (Ιλ. 20, 365 γράφεται καὶ ἴμμεναι καὶ (εἰσ)ιέμεναι Ὀδ. 22, 470).

Παρατατικός

Ὅριστική ἐνικ.	1	πρόσ.	ἦϊα, (ὰν)ἦϊον
	3	»	ἦϊε(ν), ἦε(ν), ἴει, ἴε(ν)

² Ὁ μέλλων ἔσ-σομαι καὶ μεταγενέστερος ἔσομαι. Σ. Ε.

δυϊκ. 3 » ἴτην
 πληθ. 1 » ἴομεν
 » 3 » ἦϊσαν, (ἐπ)ῆσαν, (ἀν)ῆϊον, ἴσαν

Μέλλων

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. εἶσομαι

Ἀόριστος

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. εἰσάμην, ἐεισάμην
 » 3 » εἶσατο, ἐείσατο
 δυϊκ. 3 » ἐεισάσθην

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ*

α'. Τὸ ρῆμα φημί (ρίζα φα-φάναι = λατ. fa-ti) ἔχει πλὴν τῶν συνήθων καὶ τοὺς ἐπομένους σχηματισμούς.

Ἐνεργητικὸν — Ἐνεστώς

Ὅριστική ἐνικ. 2 πρόσ. φῆσθα
 Ὑποτακτική » 1 » φῶ,
 2 » φήη
 Εὐκτική πληθ. 1 » φαῖμεν

Παρατατικός

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. (προ)τειν,
 2 » (προ)τεις
 3 » ἴει
 πληθ. 3 » ἴεν, (ξύν)ιον (Ιλ. 1, 273).

Μέλλων

* Προσετέθησαν τὰ ἐξῆς ῥήματα διὰ τε τὴν συχνὴν χρῆσιν καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν σχηματισμούς, τοὺς ὁποίους ἔχουσι παρ' Ὀμήρω. Σ. Ε.

Όριστική	ένικ. 3	πρόσ.	(άν)έσει
Απαρέμφ.		»	ήσειν, (μεθ)ησέμεναι-ησέμεν

Αόριστος

Όριστική	ένικ. 1	πρόσ.	ήκα, (καθ)ήκα και (άν)εσα, (έν)ήκας, ήκεν
----------	---------	-------	--

	πληθ. 3	»	ίεν
--	---------	---	-----

Υποτακτ.	ένικ. 1	»	(μεθ-έφ)είω,
	» 3	»	ήσιν, έη (άν-άφ)ήη

Απαρέμφ.	»		έμεν (έξέμεν),
----------	---	--	----------------

γ'. Εἶδω τὸ ἥξεύρω ἔχει πλὴν των συνήθων καὶ τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς παρ' Ὀμήρω.

Παρακείμενος

Όριστική	ένικ. 2	πρόσ.	ήδης
	πληθ. 1	»	ἴδμεν
	» 3	»	ἴσασι, ἴσασι(ν)

Υποτακτ.	ένικ. 1	»	ιδέω καὶ εἰδέω
	2	»	εἰδῆς
	3	»	εἰδῆ
	πληθ. 1	»	εἴδομεν
	2	»	εἴδετε
	3	»	εἰδῶσιν

Εὐκτική	ένικ. 3	»	εἰδείη
Απαρέμφ.			ἴδμεν, ἴδμεναι
Μετοχή ἄρσ.			εἰδώς-εἰδνῖα (§. 13, Γ. Β'. σ.)

Υπερσυντέλικος

Όριστική	ένικ. 1	πρόσ.	ήδειν, ήδεα
	2	»	ήδησθα, ήείδης

3 » ἤδεεν, ἤδη, ἠείδη,
 πληθ. 3 » ἴσαν

Μέλλων

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. εἰδήσω
 » Μέσ. 2 » εἶσαι
 Ἀπαρέμφ. εἰδήσειν, εἰδησέμεν

β' Ἀόριστος¹

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. ἴδον, μέσ. ἰδόμην
 3 » ἴδεσκε

Μέσος Ἀόριστος α'²

Ὅριστική ἐνικ. 2 πρόσ. εἰῖσαο, εἰῖσω
 3 » εἶσατο, εἰῖσατο
 Μετοχή ἄρσ. ὄν. εἰσάμενος, εἰσάμενος

δ'. *Κεῖμαι* ἔχει πλὴν τῶν συνήθων καὶ τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς παρ'

Ὁμήρω.

Ὅριστική πληθ. 3 πρόσ. κέονται, κατακεῖαται, κέαται
 Ὑποτακτ. ἐνικ. 3 » κῆται
 πληθ. 1 » (κατα)κεῖομεν
 Ἀπαρέμφ. κειέμεν
 Μετοχή ἄρσ. ἐνικ. ὄν. κείων, κέων
 » πληθ. » (κακ)κεῖοντες
 θηλ. ἐνικ. » κείουσα

Παρατατικός

Ὅριστική ἐνικ. 3 πρόσ. κέσκετο, παρεκέσκετο, κειτο,

¹ Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βλέπω.

² Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὁμοιάζω, φαίνομαι. Σ. Ε.

	πληθ. 3	»	κέατο, κείατο
» μέλ.	ένικ. 2	»	κείσεται
	» 3	»	(έπι)κείσεται